A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (köztes létszámú tanács)

2025. szeptember 10. * [i]

„Közszolgálat – Ideiglenes alkalmazottak – Az EUIPO igazgatótanácsának azon határozata, hogy nem nyújt be javaslatot a Tanácshoz a felperes hivatali idejének meghosszabbítására – A Tanács azon határozata, hogy nem hosszabbítja meg a felperes hivatali idejét – A meghallgatáshoz való jog – Indokolási kötelezettség – Nyilvánvaló értékelési hiba – Felelősség”

A T-435/23. és T-224/24. sz. ügyekben,

YL (képviselik: A. Guillerme, T. Bontinck és L. Bouchet ügyvédek)

felperes a T-435/23. és T-224/24. sz. ügyekben

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bauer és A.-L. Meyer, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen a T-435/23. és T-224/24. sz. ügyekben,

támogatják:

a **Lett Köztársaság** (képviselik: K. Pommere és J. Davidoviča, meghatalmazotti minőségben),

a **Lengyel Köztársaság** (képviselik: B. Majczyna és M. Horoszko, meghatalmazotti minőségben),

a **Portugál Köztársaság** (képviselik: A. Pimenta, P. Barros da Costa, M. Ramos és V. Couto, meghatalmazotti minőségben),

a **Szlovák Köztársaság** (képviselik: E. Larišová és A. Lukáčik, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek a T-435/23. sz. ügyben,

valamint

az **Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatala (EUIPO)** (képviselik: A. Lukošiūtė, E. Lekan és G. Bertoli, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen a T-435/23. sz. ügyben,

* Az eljárás nyelve: angol.

támogatják:

a **Lengyel Köztársaság** (képviselik: B. Majczyna és M. Horoszko),

a **Szlovák Köztársaság** (képviselik: E. Larišová és A. Lukáčik)

beavatkozó felek a T-435/23. sz. ügyben,

A TÖRVÉNYSZÉK (köztes létszámú tanács),

tagjai: R. da Silva Passos, elnökként eljárva, J. Svenningsen, O. Porchia, H. Kanninen, L. Madise, N. Półtorak, P. Nihoul, S. Verschuur (előadó) és H. Cassagnabère bírák,

hivatalvezető: S. Spyropoulos tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2025. április 10-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 A T-435/23. sz. ügyben az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott keresetében a felperes YL elsőként az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalának (EUIPO) igazgatótanácsa által 2022. november 22-én hozott több határozat megsemmisítését kéri, először is nevezetesen azét, amely nem nyújtott be javaslatot az Európai Unió Tanácsához mint az EUIPO ügyvezető igazgatói hivatali idejének meghosszabbítására (a továbbiakban: a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat), valamint azét, amely megindította az EUIPO ügyvezető igazgatói álláshelyre vonatkozó kiválasztási eljárást, és tartalmazza az említett kiválasztási eljárás lépéseit és javasolt ütemtervét (a továbbiakban: a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat), másodszor az EUIPO igazgatótanácsa által 2023. március 6-án hozott, kinevezésre jogosult hatóságként és a munkaszerződések megkötésére jogosult hatóságként gyakorolt hatásköreinek ideiglenes felfüggesztéséről szóló határozat (a továbbiakban: a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat) megsemmisítését, valamint harmadszor a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző azon tanácsi határozat megsemmisítését, amelyet a Tanács elnökének az EUIPO igazgatótanácsának elnökéhez intézett 2023. május 30-i levele tartalmaz (a továbbiakban: a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat), másodsorban pedig az őt ért vagyoni és nem vagyoni kár megtérítését kéri.

2 A T-224/24. sz. ügyben az EUMSZ 270. cikk alapján benyújtott keresetében a felperes a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozat megsemmisítését, valamint az e határozat következtében őt ért vagyoni és nem vagyoni kár megtérítését kéri.

A jogvita előzményei és a keresetek előterjesztését követő tényállás

3 2018. szeptember 18-án az EUIPO a felperest az európai uniós védjegyről szóló, 2017. június 14-i (EU) 2017/1001 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2017. L 154., 1. o.) 158. cikkének (2) bekezdése alapján az EUIPO ügyvezető igazgatójának (a továbbiakban: ügyvezető igazgató) nevezte ki 2018. október 1-jétől 2023. szeptember 30-ig tartó ötéves időtartamra.

4 2022. július 27-i e-mailjében az EUIPO igazgatótanácsának (a továbbiakban: igazgatótanács) elnöke tájékoztatta a felperest, hogy következő, 2022 novemberében tartott ülésén az igazgatótanácsnak határoznia kell hivatali idejének esetleges meghosszabbításáról. Az igazgatótanács elnöke ugyanezen e-mailben kérte a felperest, hogy nyilatkozzon, hogy továbbra is kíván-e az EUIPO-nál hivatalt betölteni, és rendelkezésre áll-e. 2022. augusztus 3-i e-mailjében a felperes igenlő választ adott.

5 2022. október 27-én az igazgatótanács titkársága közölte a felperessel „Az [EUIPO] ügyvezető igazgatója hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat” című MB/22/S14/4.1/EN(O) feljegyzéstervezetet, amely egyrészt az első hivatali ideje alatt nyújtott teljesítményének értékelését, másrészt az EUIPO jövőbeli feladatainak és kihívásainak leírását tartalmazta. A kísérő e-mailben az igazgatótanács titkársága jelezte, hogy a tervezetet még este megküldi ezen igazgatótanács elnökének jóváhagyásra. A felperes ugyanezen a napon válaszolt, és néhány észrevételt tett a tervezettel kapcsolatban.

6 Az igazgatótanács elnöke 2022. október 31-én benyújtotta e tanács tagjainak az MB/22/S14/4.1/EN(O) feljegyzés végleges változatát (a továbbiakban: 2022. október 31-i feljegyzés). Ez utóbbi egyrészt egy magyarázattal kezdődött, amely szerint a célja az, hogy az igazgatótanács tagjai számára releváns információkat szolgáltasson a felperes teljesítményének értékeléséhez, akinek hivatali ideje 2023. szeptember 30-án jár le, másrészt pedig az igazgatótanács tagjait felkérte arra, hogy fogadjanak el határozatot azzal kapcsolatban, hogy javasolják-e felperes hivatali idejének meghosszabbítását a Tanácsnak. E feljegyzésben tovább szerepelt az is, hogy abban az esetben, ha az igazgatótanácsban nem sikerül megszerezni a szavazatok szükséges többségét, e tanácsot felkérik arra, hogy az érintett álláshelyre vonatkozó álláshirdetés közzététele útján fogadjon el határozatot a kiválasztási eljárás megindításáról. Az említett feljegyzés „Következtetés” című részében az szerepelt, hogy az igazgatótanács elnöke szerint „az értékelés kedvezőnek tekinthető”.

7 Az igazgatótanács a 2022. november 22-i ülésén elfogadta a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozatot. E határozat a következőképpen szólt:

„A felperes által az első hivatali ideje alatt nyújtott teljesítmény értékelésének felülvizsgálatát, valamint az [EUIPO] jövőbeli feladatait és kihívásait figyelembe véve úgy határoz, hogy nem terjeszt az Európai Unió Tanácsa elé [a felperes] ügyvezető igazgatókénti hivatali idejének további ötéves időtartamra történő meghosszabbítására irányuló javaslatot. A határozat nem kapott kétharmados többséget: tizenegyen szavaztak mellette, heten ellene, tizenketten pedig tartózkodtak.”

8 A 2022. november 22-i ülésén az igazgatótanács elfogadta a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozatot is.

9 2022. november 22-én több spanyol újság arról számolt be, hogy az igazgatótanács úgy határozott, hogy nem terjeszt a Tanács elé a felperes ügyvezető igazgatói hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslatot.

10 2022. december 7-i e-mailjében az igazgatótanács megküldte a Tanácsnak a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozatot, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozatot, és a következőket közölte:

„A [2022. november 22-i ülésén az igazgatótanács] a felperes által az első hivatali ideje alatt nyújtott teljesítmény értékelésének felülvizsgálatát, valamint az [EUIPO] jövőbeli feladatait és kihívásait figyelembe véve úgy határozott, hogy nem terjeszt az Európai Unió Tanácsa elé [a felperes] ügyvezető igazgatókénti hivatali idejének további ötéves időtartamra történő meghosszabbítására irányuló javaslatot. E határozatot a [2017/1001 rendelet] 158. cikke (3) bekezdésének megfelelően hozták meg (MB-22–19. sz. határozat).

Következésképpen ugyanezen az ülésen az [igazgatótanács] úgy határozott, hogy 2023. október 1-jétől megindítja az ügyvezető igazgatói állás betöltésére vonatkozó kiválasztási eljárást, és álláshirdetést ír ki (MB-22–20. sz. határozat). Az álláshirdetést előreláthatóan az *Európai Unió Hivatalos Lapjának* 2022. december 8-i számában teszik közzé.

A [2017/1001 rendelet] 158. cikkének (2) bekezdésével összhangban az [igazgatótanács] következő, 2023. június 6-i ülésén hoz határozatot a legfeljebb három jelöltet tartalmazó listának az Európai Unió Tanácsához új ügyvezető igazgató kinevezése céljából történő benyújtásáról.”

11 2022. december 8-án közzétették a kiválasztási eljárásra vonatkozó álláshirdetést az *Európai Unió Hivatalos Lapjában*. Többek között azt tartalmazta, hogy a pályázónak a 66 éves nyugdíjkorhatár elérése előtt le kell tudnia tölteni a teljes ötéves hivatali időt.

12 2023 januárjában a felperes úgy határozott, hogy nem hosszabbítja meg az EUIPO-hoz kirendelt hat nemzeti szakértő lejáró szerződését.

13 2023. január 31-én megküldték az igazgatótanács 2022. november 22-i ülésének jegyzőkönyvtervezetét az említett ülésen részt vevő személyeknek.

14 2023. február 3-án a felperes azt kérte, hogy az igazgatótanács 2022. november 22-i ülésének jegyzőkönyvébe vegyék fel azokat a nyilatkozatokat, amelyeket azt követően tett, hogy tudomást szerzett az igazgatótanácsnak a hivatali ideje esetleges meghosszabbítását elutasító határozatáról.

15 Ugyanezen a napon a felperes ügyvédei azt kérték az igazgatótanács elnökétől, hogy közölje velük a sajtó által az igazgatótanács 2022. november 22-i ülésével kapcsolatban nyilvánosságra jutott információkra (lásd a fenti 9. pontot) válaszul hozott intézkedéseket.

16 2023. február 17-én a felperes az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat) 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be az igazgatótanácshoz a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szemben, és e címen 442 561,11 euró összegű vagyoni kárának, valamint 75 000 euró összegű nem vagyoni kárának megtérítését kérte.

17 2023. február 18-án a felperes egyik ügyvédje e-mailben megküldte panaszának másolatát a Tanács főtitkárának, valamint az Európai Bizottság főtitkárának és belső ellenőrzési szolgálata főigazgatójának.

18 2023. február 22-én a felperes egy telefonbeszélgetés során jelezte az igazgatótanács elnökének, hogy a következő ügyvezető igazgató kiválasztását előkészítő albizottságban való részvétele nem teremt részéről összeférhetetlenséget.

19 2023. február 24-én az igazgatótanács elnöke válaszolt a felperes ügyvédeinek 2023. február 3-i levelére (lásd a fenti 15. pontot), amelyben kifejtette, hogy semmilyen adat sem szivárgott ki.

20 Az igazgatótanács elnöke 2023. február 27-én bizalmas feljegyzést küldött az igazgatótanács tagjainak a 2023. március 6-i üléssel kapcsolatban. E feljegyzés célja először is az volt, hogy tájékoztassa az igazgatótanácsot arról, hogy a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal és a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szemben, másodszor az, hogy olyan határozatot hozzon, amely kizárja a felperest az új ügyvezető igazgató felvételét előkészítő albizottságból, harmadszor pedig az, hogy olyan határozatot hozzon, amely a 2017/1001 rendelet 153. cikke (2) bekezdésének és az igazgatótanács 2017. március 21-i, a kinevezésre jogosult hatóság és a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság hatásköreinek (a továbbiakban együttesen: a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörei) átruházását szabályozó MB-17–01. sz. határozatának (a továbbiakban: MB-17–01 határozat) 4. cikke alapján felfüggeszti az említett hatáskörök gyakorlására a felperesnek adott felhatalmazást, valamint a felperes irányítási hatáskörét az EUIPO működésével kapcsolatos, folyamatban lévő ügyekre korlátozza.

21 2023. március 1-jén a felperes feljegyzést küldött az igazgatótanács tagjainak, hogy magyarázatot adjon a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szemben 2023. február 17-én benyújtott panaszáról (lásd a fenti 16. pontot) és az azzal kapcsolatos körülményekről, valamint ismertette benne a lehetséges tervezett határozatokra vonatkozóan általa kapott informális tájékoztatással kapcsolatos álláspontját. E feljegyzésben jelezte, hogy aláveti magát az igazgatótanács határozatának abban az esetben, ha az olyan indítványt fogad el, amely kizárja őt a következő ügyvezető igazgató kiválasztását előkészítő albizottságból (lásd a fenti 20. pontot).

22 2023. március 6-i ülésén az igazgatótanács több határozatot fogadott el, köztük az MB-23–03 határozatot, amely kizárta a felperest a következő ügyvezető igazgató kiválasztását előkészítő albizottságból, valamint a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatot. Röviddel ezután közölték az EUIPO személyi állományával ez utóbbi határozatot, és a sajtóban is megjelentek ezzel kapcsolatban cikkek.

23 2023. március 15-én a Tanács Főtitkársága visszaigazolta a 2022. december 7-i e-mail kézhezvételét, amelyhez csatolták a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozatot, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozatot (lásd a fenti 10. pontot).

24 2023. március 17-én a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozattal szemben, és e címen 50 000 euró összegű nem vagyoni kárának megtérítését kérte.

25 2023. március 22-én a Tanács e-mailt küldött, amelyben felkérte az igazgatótanácsot, nevezetesen annak elnökét, hogy nyújtsa be neki a 2017/1001 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése alapján készített értékelést (lásd a fenti 5. pontot).

26 A 2023. március 22-i e-mailre válaszul az igazgatótanács elnöke 2023. április 25-én megküldte a 2022. október 31-i feljegyzést (lásd a fenti 6. pontot), és a csatolt levélben lényegében kifejtette, hogy az említett feljegyzés vizsgálatát követően az igazgatótanács elutasította a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslatot. Pontosította, hogy e javaslat nem kapta meg az igazgatótanács tagjainak kétharmados többségét, tizenegy tag a meghosszabbítás mellett szavazott, hét tag ellene, tizenkét tag pedig tartózkodott.

27 A hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozatot az EUIPO-val 2023. május 30-án közölt, ugyanaznap kelt levél is tartalmazta, amelyben a Tanács elnöke kifejtette, hogy a Tanács figyelembe vette az igazgatótanács által készített értékelést, és a felperes hivatali idejét meghosszabbító határozat elfogadásához szükséges egyszerű többség nem volt meg. E levélben a Tanács felkérte az igazgatótanácsot, hogy küldje el számára a jelöltek listáját, amelyből kiválaszthatja a következő ügyvezető igazgatót.

28 2023. június 12-én az igazgatótanács vállalta, hogy a 2022. november 22-i ülésének jegyzőkönyvtervezetéhez csatolja azon nyilatkozatok összefoglalóját, amelyeknek az említett jegyzőkönyvbe való felvételét a felperes kérte (lásd a fenti 14. pontot).

29 2023. június 16-án az igazgatótanács elutasította a felperes által a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szemben benyújtott panaszt (lásd a fenti 16. pontot).

30 2023. július 17-én az igazgatótanács elutasította a felperes által a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozattal szemben benyújtott panaszt (lásd a fenti 24. pontot) (a továbbiakban: az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozat).

31 2023. július 19-én a Tanács *[bizalmas]*[1] nevezte ki az EUIPO ügyvezető igazgatójának.

32 2023. július 26-án a felperes a T-435/23. sz. ügyben keresetet indított a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat elutasításáról szóló MB-22–19. sz. határozattal, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozattal és a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozattal szemben.

[1] Kitakart bizalmas adatok.

33 2023. augusztus 11-én a Tanács tájékoztatta a felperest az őt érintő adatvédelmi incidensről, amelyre 2023. július 17-én derült fény. Konkrétan egy engedéllyel nem rendelkező személy a Tanács informatikai szervereiről letöltötte a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozatot, a 2022. október 31-i feljegyzést, valamint a felperes első hivatali idejének értékelését.

34 2023. augusztus 30-án a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a Tanácshoz a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozattal szemben, és e címen 364 728,64 euró összegű vagyoni kárának, valamint 125 000 euró nem vagyoni kárának megtérítését kérte.

35 A felperes, mivel a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése szerinti négy hónapos határidő leteltéig, azaz 2023. december 30-ig nem közölték vele a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozattal szemben 2023. augusztus 30-án benyújtott panaszra vonatkozó határozatot, úgy ítélte meg, hogy e panaszt a Tanács hallgatólagosan elutasította.

36 A felperes a T-435/23. sz. ügyben 2024. február 6-án „A keresetlevél kiigazítására irányuló beadványt” nyújtott be a Törvényszék Hivatalához, amelyben kérte annak figyelembevételét, hogy az általa 2023. augusztus 30-án benyújtott panaszt 2023. december 30-án hallgatólagosan elutasították.

37 2024. február 27-én a Tanács határozatot fogadott el, amelyben kifejezetten elutasította a felperes által a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozattal szemben benyújtott panaszt.

38 2024. április 22-én a felperes benyújtotta a keresetet a T-224/24. sz. ügyben.

A felek kérelmei

39 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat elutasításáról szóló MB-22–19. sz. határozatot, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20 és MB-22–21. sz. határozatot, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatot és a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozatot;

– a T-435/23. sz. ügyben az EUIPO-t és a Tanácsot együttesen, a T-224/24. sz. ügyben pedig a Tanácsot kötelezze mindkét ügyben 364 728,64 euró összegű vagyoni kár megtérítésére, a megfelelő nyugdíjjárulékkal növelve, fenntartva ezen összeg eljárás során történő emelésnek lehetőségét és a késedelmi kamatokat;

– a T-435/23. sz. ügyben az EUIPO-t, a T-224/24. sz. ügyben pedig a Tanácsot kötelezze az őt ért nem vagyoni kár címén 125 000 euró összegű kártérítés megfizetésére, fenntartva ezen összeg eljárás során történő emelésnek lehetőségét és a késedelmi kamatokat;

– a EUIPO-t és a Tanácsot kötelezze az összes költség viselésére.

40 A T-435/23. sz. ügyben a Lengyel Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott Tanács, valamint a Lengyel Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott EUIPO, a T-224/24. sz. ügyben pedig a Tanács lényegében azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a kereseteket mint elfogadhatatlant;

– másodlagosan utasítsa el a kereseteket mint megalapozatlant;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

41 Ugyanebben az ügyben a Lett Köztársaság a kereset elutasítását kéri.

A jogkérdésről

42 A Törvényszék, miután erről a feleket meghallgatta, úgy határoz, hogy a Törvényszék eljárási szabályzata 68. cikkének megfelelően ítélethozatal céljából egyesíti a jelen ügyeket.

A keresetek jogi alapjáról

Előzetes észrevételek

43 Meg kell állapítani, hogy a T-435/23. sz. ügyben benyújtott keresetet, amely a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat és a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat megsemmisítésére irányul, elsődlegesen az EUMSZ 270. cikk alapján, másodlagosan pedig – a hivatali idő meghosszabbítását mellőző részében – az EUMSZ 263. cikk alapján nyújtották be.

44 Emlékeztetni kell arra is, hogy a T-435/23. sz. ügyben azt követően indította a felperes a keresetet, hogy a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be az igazgatótanácshoz a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20 és MB-22–21. sz. határozattal, valamint a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozattal szemben, és az említett panaszokat elutasították (lásd a fenti 16., 24., 29. és 30. pontot), a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozatot illetően azonban a felperes nem folytatta le a pert megelőző eljárást.

45 A felperes e tekintetben kifejti, hogy a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozatot, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozatot, valamint a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatot a személyzeti szabályzat keretében fogadták el, mivel az igazgatótanács vele szemben munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként járt el, amint az a 2017/1001 rendelet 153. cikke (1) bekezdésének h) pontjában és az MB-17–01. sz. határozat 1. és 2. cikkében kifejezetten szerepel.

46 A hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozatot illetően a felperes arra hivatkozik, hogy az a követelmény, hogy a kereset benyújtását megelőzően a kinevezésre jogosult hatósághoz vagy a munkaszerződés megkötésére jogosult hatósághoz kell fordulni, csak azokra az intézkedésekre vonatkozik, amelyeket az említett hatóság megváltoztathat, következésképpen nem volt szükség a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése szerinti panasz benyújtására, mivel az igazgatótanács mint munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság nem vizsgálhatja felül az említett határozatot.

47 Ami a T-224/24. sz. ügyben indított keresetet illeti, amely szintén a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat megsemmisítésére irányul, és amelyet szintén az EUMSZ 270. cikk alapján indított a felperes, emlékeztetni kell arra, hogy azt azt követően nyújtotta be, hogy a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a Tanácshoz, és azt a Tanács előbb hallgatólagosan, majd kifejezetten elutasította (lásd a fenti 34–37. pontot).

48 A felperes e tekintetben kifejti, hogy az azért járt el így, mert bizonytalan volt, hogy a Tanács a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat elfogadásakor is a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóságként járt-e el, ezért a felperes kiegészítő és biztonsági intézkedésként követte a Tanács előtti pert megelőző eljárást.

49 A Lengyel Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott EUIPO, valamint a Lett Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott Tanács arra hivatkozik, hogy a T-435/23. és T-224/24. sz. ügyekben indított keresetek tévesen alapulnak az EUMSZ 270. cikken, mivel az említett ügyek tárgyát képező határozatok egyike sem tartozik a személyzeti szabályzat hatálya alá.

50 Közelebbről, a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozatot, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozatot, valamint a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozatot az igazgatótanácsra és a Tanácsra a 2017/1001 rendelet – az ügyvezető igazgató kinevezésére és felmentésére vonatkozó *sui generis* eljárás létrehozására vonatkozó – 158. cikke alapján ruházott különös hatáskörök keretében fogadták el, míg a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatot a 2017/1001 rendelet 153. cikkének (2) bekezdése és az MB-17–01. sz. határozat alapján, e rendelkezések a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreire és az EUIPO-n belüli gyakorlásukra vonatkozóan külön rendszert vezettek be, továbbá az ügyvezető igazgató számára biztosított, az említett hatáskörök átruházásának felfüggesztésére vonatkozó jogkört közvetlenül és kizárólag az igazgatótanácsra ruházzák.

51 A Lengyel Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott EUIPO, valamint a Lett Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott Tanács szerint a kereseteket ezért az EUMSZ 263. cikkre kellett volna alapítani, és mivel a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal, valamint a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozattal szembeni kérelmeket nem az említett cikkben előírt határidőn belül nyújtották be, e határozatok jogerőre emelkedtek, következésképpen nem támadhatók meg.

Az EUMSZ 270. cikknek, valamint a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikkének alkalmazhatóságáról

52 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 270. cikk értelmében az Európai Unió Bírósága hatáskörrel rendelkezik az Európai Unió és alkalmazottai között felmerülő minden vitás ügyben a személyzeti szabályzatban és az Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételekben megállapított keretek között és feltételek mellett, és ennek keretében az „Unió és alkalmazottai közötti jogvita” fogalmát az ítélkezési gyakorlat kiterjesztően értelmezi (lásd: 2004. október 5-i Sanders és társai kontra Bizottság ítélet, T-45/01, EU:T:2004:289, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

53 Az EUMSZ 270. cikk így a közszolgálati jogviták tekintetében olyan jogorvoslatot hoz létre, amely különbözik az olyan általános jogorvoslatoktól, mint az EUMSZ 263. cikkben szabályozott megsemmisítés iránti kereset (2022. május 5-i Bizottság kontra Missir Mamachi di Lusignano ítélet, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 39. pont).

54 E tekintetben az EUMSZ 270. cikk alapján eljáró uniós bíróság hatáskörének meghatározásához e cikk szövegén kívül figyelembe kell venni a személyzeti szabályzat rendelkezéseit is, mivel az említett cikk visszautal a személyzeti szabályzatra, így különösen az EUMSZ 270. cikket végrehajtó 90. és 91. cikkét. E rendelkezések mind a tárgyi, mind a személyi kör tekintetében meghatározzák az említett hatáskört (lásd: 2022. május 5-i Bizottság kontra Missir Mamachi di Lusignano ítélet, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 40. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

55 Az uniós bíróságoknak az EUMSZ 270. cikk szerinti személyi hatályát illetően a személyzeti szabályzat 91. cikkének (1) bekezdése kimondja, hogy a Bíróság hatáskörrel rendelkezik az Unió és „[a] személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személy” között keletkező minden olyan jogvita tekintetében, amely az adott személyt e szabályzat 90. cikk (2) bekezdésének értelmében hátrányosan érintő intézkedés jogszerűségére vonatkozik. Ez utóbbi rendelkezés értelmében „[a] személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó bármely személy” panaszt nyújthat be a kinevezésre jogosult hatósághoz az őt hátrányosan érintő intézkedés ellen (2022. május 5-i Bizottság kontra Missir Mamachi di Lusignano ítélet, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 45. pont).

56 A tárgyi hatályt illetően az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az EUMSZ 270. cikk és a személyzeti szabályzat 91. cikke (1) bekezdésének hatálya alá tartozik a tisztviselő és az őt alkalmazó intézmény közötti minden jogvita, amennyiben e jogvita az e tisztviselő és az intézmény közötti munkaviszonyból ered (lásd: 2022. május 5-i Bizottság kontra Missir Mamachi di Lusignano ítélet, C-54/20 P, EU:C:2022:349, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 1996. július 11-i Gomes de Sá Pereira kontra Tanács végzés, T-30/96, EU:T:1996:107, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

57 A jelen ügyben a következőket kell megállapítani.

58 Először is, ami a személyi hatályt illeti, a 2017/1001 rendelet 158. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik, hogy az ügyvezető igazgató az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 2. cikkének a) pontja értelmében ideiglenes alkalmazottként látja el feladatkörét. Azt is meg kell állapítani, hogy az ügyvezető igazgató az EUIPO személyi állományának tagja, akire – amint az a 2017/1001 rendelet 143. cikkének (1) bekezdéséből kitűnik – a személyzeti szabályzat és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek, valamint az e rendelkezések végrehajtására vonatkozó szabályok alkalmazandók. Ezenkívül a 2017/1001 rendelet 153. cikke (1) bekezdésének h) pontjából, valamint az MB-17–01. sz. határozat 1. és 2. cikkéből az

következik, hogy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 6. cikkének első bekezdése alapján az igazgatótanács gyakorolja az ügyvezető igazgató felett a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság jogköreit az ezen igazgató jogköreinek az EUIPO működése céljából történő gyakorlására vonatkozó részletes szabályok tekintetében.

59 Ráadásul az EUIPO és a felperes között létrejött munkaszerződés 1. cikke kifejezetten előírja, hogy a felperes az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek 2. cikkének a) pontja alapján ideiglenes alkalmazottként látja el feladatkörét.

60 A személyi hatályt illetően emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörei gyakorlására az ügyvezető igazgatónak adott felhatalmazás felfüggesztéséről az igazgatótanács határoz a 2017/1001 rendelet 153. cikke (2) bekezdésének és az MB-17–01 határozat 4. cikkének megfelelően, másrészt pedig arra, hogy az ügyvezető igazgató hivatali idejének meghosszabbítására irányuló eljárás több szakaszból áll, és abban részt vesz az igazgatótanács és a Tanács is, és az előbbi a 2017/2001 rendelet 158. cikkének (3) bekezdésével összhangban értékelést készít, amelyben figyelembe veszi az ügyvezető igazgató teljesítményének értékelését, valamint az EUIPO előtt álló jövőbeli feladatokat és kihívásokat, a Tanács pedig ezen értékelést figyelembe véve az említett rendelet 158. cikkének (4) bekezdése alapján meghosszabbíthatja az ügyvezető igazgató hivatali idejét.

61 Ami a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatot illeti, meg kell állapítani, hogy annak célja e hatóság azon hatásköreinek felfüggesztése, amelyek gyakorlására az igazgatótanács a felperest mint ügyvezető igazgatót hatalmazta fel. Ily módon, amennyiben a jogvita az említett határozatra vonatkozik, az a felperes és az EUIPO közötti munkaviszonyra vonatkozik.

62 Ami az ügyvezető igazgató hivatali idejének meghosszabbítására irányuló eljárást illeti, hozzá kell tenni, hogy bár igaz, hogy az ügyvezető igazgató nem áll formális munkaviszonyban a Tanáccsal, ez nem változtat azon, hogy ezen intézmény fogadja el azt a határozatot, amely a tartalmától függetlenül következményekkel jár az ügyvezető igazgató és munkáltatója, az EUIPO közötti munkaviszonyra, és ennélfogva az ideiglenes alkalmazottként való alkalmazására. Így a Tanácsot az ügyvezető igazgató munkaszerződésének megkötésére jogosult hatóságnak kell tekinteni a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló eljárás szempontjából (lásd analógia útján: 1996. július 11-i Gomes de Sá Pereira kontra Tanács végzés, T-30/96, EU:T:1996:107, 29. pont).

63 Másodsorban meg kell állapítani, hogy az EUIPO nem tudott magyarázatot adni arra, hogy az ügyvezető igazgató feladatkörének jellemzői – különösen a 2017/1001 rendelet 157. cikke szerinti meghatározásukban – mennyiben jelentik azt, hogy az ügyvezető igazgató ideiglenes alkalmazotti jogállása ellenére a hivatali idejének esetleges meghosszabbításáról szóló határozat nem tartozik az EUMSZ 270. cikk hatálya alá. Az említett cikk ugyanis nem tesz különbséget az érintett személy által ellátott feladatok jellege vagy felelősségi szintje szerint.

64 Harmadsorban meg kell állapítani, hogy a 2022. június 13-i Mendes de Almeida kontra Tanács végzés (T-334/21, EU:T:2022:375) alapjául szolgáló ügyben az európai ügyészekre vonatkozóan kialakított elvek nem alkalmazhatók a jelen ügyben.

65 Az ügyvezető igazgatóval ellenben ugyanis (lásd a fenti 58. pontot) – az Európai Ügyészség létrehozására vonatkozó megerősített együttműködés bevezetéséről szóló, 2017. október 12-i (EU) 2017/1939 tanácsi rendelet (HL 2017. L 283., 1. o.) 2. cikke 4. pontja és 12. cikke

rendelkezéseinek megfelelően – az európai ügyészek nem tartoznak az Európai Ügyészség személyzetéhez, következésképpen nem tartoznak a személyzeti szabályzat hatálya alá (2022. június 13-i Mendes de Almeida kontra Tanács végzés, T-334/21, EU:T:2022:375, 37. pont).

66 Mindezekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a felperes a jelen keresetek tekintetében az EUMSZ 270. cikk értelmében vett uniós alkalmazottként, valamint a személyzeti szabályzat 90. és 91. cikke értelmében vett, a személyzeti szabályzat hatálya alá tartozó személyként jár el. Ezenkívül, mivel a jogvita tárgya a felperes által ügyvezető igazgatóként gyakorolt bizonyos hatáskörök felfüggesztése, valamint hivatali idejének meg nem hosszabbítása, e jogvita a felperes és az EUIPO közötti munkaviszonyból ered.

67 Ebből következik, hogy a Törvényszék az EUMSZ 270. cikk alapján hatáskörrel rendelkezik a jelen keresetek elbírálására.

A pert megelőző eljárás tiszteletben tartása

68 Emlékeztetni kell arra, hogy a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése értelmében a hatálya alá tartozó bármely személy panaszt nyújthat be a kinevezésre jogosult hatósághoz az őt hátrányosan érintő intézkedés ellen; ez arra az esetre is vonatkozik, amikor az említett hatóság határozatot hozott, és arra az esetre is, amikor az elmulasztotta a személyzeti szabályzatban előírt intézkedés elfogadását. A személyzeti szabályzat 91. cikkének (2) bekezdéséből továbbá az következik, hogy a Törvényszékhez benyújtott kereset csak akkor elfogadható, ha e szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése értelmében a kinevezésre jogosult hatósághoz az előírt határidőn belül panaszt nyújtottak be, és e panaszt hallgatólagos vagy kifejezett határozattal elutasították.

69 A T-224/24. sz. ügyet illetően meg kell állapítani, hogy a felperes azt követően nyújtotta be a keresetet ebben az ügyben, hogy a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtott be a Tanácshoz, és e panaszt elutasították.

70 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a Tanács előtti pert megelőző eljárást tiszteletben tartották, és az említett eljárás tekintetében – figyelembe véve az ügyvezető igazgató hivatali idejének meghosszabbítására irányuló eljárás fenti 60. pontban kifejtett sajátosságait – a Tanács a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság, amely a felperes által benyújtott panasz elbírálására hatáskörrel rendelkezik.

71 A T-435/23. sz. ügyet illetően meg kell állapítani, hogy a felperes a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszokat nyújtott be az igazgatótanácshoz a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal, valamint a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozattal szemben, és keresetét azt követően nyújtotta be, hogy az azokkal kapcsolatos panaszokat elutasították (lásd a fenti 44. pontot).

72 Következésképpen a T-435/23. sz. ügyben a megsemmisítés iránti kereset benyújtása előtt a felperes tiszteletben tartotta az illetékes munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság előtti pert megelőző eljárást a megbízatásának meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat, valamint a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat tekintetében.

73 Ami a T-435/23. sz. ügyben indított kereset tekintetében, a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozatot érintő pert megelőző eljárás tiszteletben tartását illeti, emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a kereset elfogadhatóságát a benyújtásának időpontjában kell értékelni, és a felperes számára csak akkor engedélyezhető kereseti kérelmeinek és jogalapjainak olyan kiigazítása, hogy azok az eljárás során elfogadott új jogi aktusokra irányuljanak, ha az eredetileg megtámadott jogi aktus megsemmisítése iránti kérelme a benyújtásának időpontjában az elfogadható volt (lásd: 2019. november 21-i ZW kontra EBB végzés, T-727/18, nem tették közzé, EU:T:2019:809, 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

74 Márpedig a jelen ügyben, anélkül hogy határozni kellene arról a kérdésről, hogy a felperes által 2024. február 6-án benyújtott dokumentum az eljárási szabályzat 86. cikkének (4) bekezdése értelmében vett kiigazítási beadványnak tekinthető-e, elegendő megállapítani, hogy a T-435/23. sz. ügyben a kereset megindításának időpontjában, azaz 2023. július 26-án a felperes még nem nyújtott be panaszt a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozattal szemben, e panaszt ugyanis csak 2023. augusztus 30-án nyújtotta be. Ebből következik, hogy a T-435/23. sz. ügyben a kereset benyújtásának időpontjában a felperesnek az említett határozat megsemmisítése iránti kérelme a pert megelőző eljárás tiszteletben tartásának elmulasztása miatt nem volt elfogadható.

75 Mindenesetre e következtetés a jelen ügyben nem jár következményekkel, mivel a fenti 70. pontban megállapításra került, hogy a felperes betartotta a pert megelőző eljárást, mielőtt a T-224/24. sz. ügyben keresetet indított volna a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozattal szemben.

76 Ebből következik, hogy bár a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat megsemmisítése iránti kérelem a T-435/23. sz. ügyben elfogadhatatlan, az e határozattal szemben a T-224/24. sz. ügyben előterjesztett kérelem esetében azonban elfogadható.

A megsemmisítés iránti kérelmekről

77 A T-435/23. sz. ügyben előterjesztett megsemmisítés iránti kérelem alátámasztása érdekében a felperes először is a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat jogellenességére, másodszor pedig a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat jogellenességére hivatkozik.

78 A T-224/24. sz. ügyben a megsemmisítés iránti kérelem alátámasztása érdekében a felperes a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat jogellenességére hivatkozik.

79 Legelőször a T-435/23. sz. ügyben előterjesztett megsemmisítés iránti kérelmek azon részét kell megvizsgálni, amely egyrészt a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, másrészt pedig a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat ellen irányul, majd a T-224/24. sz. ügyben előterjesztett, a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozatra irányuló megsemmisítés iránti kérelmet kell megvizsgálni, végül pedig a T-435/23. sz. ügyben előterjesztett megsemmisítés iránti kérelemnek a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztésére vonatkozó MB-23–04. sz. határozat ellen irányuló részéről kell határozni.

A T-435/23. sz. ügyben előterjesztett megsemmisítés iránti kérelmek azon részéről, amely a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat ellen irányul

80 A felperes a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat megsemmisítését kéri, amely szerinte megtámadható jogi aktusnak minősül.

81 E tekintetben a felperes arra hivatkozik, hogy mivel az EUIPO olyan határozatot fogadott el – ráadásul hatáskör hiányában –, amelyben az igazgatótanácsa úgy nyilatkozott a Tanácsnak, hogy nem javasolja hivatali idejének meghosszabbítását, *de facto* megakadályozta e meghosszabbítást, és így őt hátrányosan érintő határozatot fogadott el.

82 A Lengyel Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott EUIPO azonban azt állítja, hogy a felperes kérelme elfogadhatatlan, mivel a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat a 2017/1001 rendelet 158. cikkének (3) bekezdésében előírt értékelésnek minősül, és így csak konzultatív jellegű, mivel kizárólag a Tanács rendelkezik hatáskörrel a hivatali idejének meghosszabbítására vonatkozó, határozati jellegű jogi aktus elfogadására.

83 Ami a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatóságát illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint megsemmisítés iránti kereset tárgyát képezheti jellegétől vagy formájától függetlenül az uniós intézmények, szervek vagy hivatalok által hozott valamennyi, olyan kötelező joghatások kiváltására irányuló jogi aktus, amely a felperes jogi helyzetét jelentősen módosítva érintheti annak érdekeit. E tekintetben főszabály szerint azok az intézkedések minősülnek megtámadható jogi aktusnak, amelyek az igazgatási eljárás végén véglegesen meghatározzák az uniós intézmény, szerv vagy hivatal álláspontját, és amelyek a felperes érdekeit érintő kötelező joghatások kiváltására irányulnak, kivéve különösen az olyan közbenső intézkedéseket, amelyek a végleges határozat előkészítését szolgálják, és nem eredményeznek ilyen joghatásokat (lásd ebben az értelemben: 2020. június 25-i Satcen kontra KF ítélet, C-14/19 P, EU:C:2020:492, 70. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

84 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2017/1001 rendelet 158. cikke (3) bekezdésének megfelelően az ügyvezető igazgató hivatali idejének meghosszabbítására irányuló eljárás keretében az igazgatótanács csak egy értékelést készít, amelyben figyelembe veszi az ügyvezető igazgató teljesítményének értékelését, valamint az EUIPO előtt álló jövőbeli feladatokat és kihívásokat, míg az említett rendelet 158. cikkének (4) bekezdése értelmében az említett értékelést figyelembe véve a Tanács határoz az esetleges meghosszabbításról.

85 Márpedig az a körülmény, hogy a jelen ügyben az igazgatótanács a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozatnak a „Határozat a [felperes] hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat Európai Unió Tanácsához történő előterjesztésének mellőzéséről” címet adta, és a Tanácsnak küldött 2022. december 7-i levelében végleges kifejezésekkel illette az ügyvezető igazgató távozását és utódjának felvételét (lásd a fenti 7. és 10. pontot), önmagában nem releváns az említett határozattal szembeni megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságának kérdése szempontjából.

86 A 2017/1001 rendelet 158. cikkének (3) és (4) bekezdéséből ugyanis egyértelműen kitűnik, hogy az ügyvezető igazgató hivatali idejének meghosszabbítására irányuló eljárás két szakaszban zajlik, amelyek közül az első az igazgatótanács általi értékelés elkészítéséből, a második pedig az említett értékelést figyelembe vevő tanácsi határozat elfogadásából áll, és ezen eljárás nem írja elő, hogy a Tanácsra nézve kötelező lenne az értékelés (lásd a fenti 60. ponotto).

87 Márpedig, ha a jogi aktusok vagy határozatok elfogadására olyan eljárásban kerül sor, amely több előkészítő szakaszból állt, csak azok az intézkedések minősülnek megtámadható aktusnak, amelyek véglegesen rögzítik az intézmény álláspontját, kizárva azokat a közbenső intézkedéseket, amelyek megelőzték azokat és az előkészítésüket szolgálták (lásd: 2022. február 2-i LU kontra EBB ítélet, T-536/20, nem tették közzé, EU:T:2022:40, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

88 Mivel az ügyvezető igazgató hivatali idejének esetleges meghosszabbítására vonatkozó végleges határozatot a jelen ügyben – a fenti 86. pontban felidézett eljárásra tekintettel – a Tanácsnak kell meghoznia, ebből következően a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat előkészítő aktusnak minősül, mivel nem vált ki olyan kötelező joghatást, amely érinthetné a felperes érdekeit (lásd ebben az értelemben: 1981. november 11-i IBM kontra Bizottság ítélet, 60/81, EU:C:1981:264, 9. pont; 2010. november 18-i NDSHT kontra Bizottság ítélet, C-322/09 P, EU:C:2010:701, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és nem érintheti a Tanácsnak a felperes hivatali idejének meghosszabbítására vonatkozó döntési szabadságát.

89 E következtetést nem cáfolhatja a felperes azon érve, amely szerint a 2022. október 31-i feljegyzés Tanács részére történő késedelmes megküldése (lásd a fenti 26. pontot) miatt nem volt más lehetősége a Tanácsnak, mint az, hogy nem hosszabbítja meg a hivatali idejét. A felperes ugyanis egyébként nem terjesztett elő olyan bizonyítékot, amely alapján megállapítható lenne, hogy a feljegyzés 2023. április 25-i megküldése és hivatali idejének 2023. szeptember 30-i lejárta közötti időszak nem volt elegendő ahhoz, hogy a Tanács kialakíthassa saját értékelését.

90 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat nem vált ki az érdekeit érintő kötelező joghatást, így az e határozat megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatatlan.

A T-435/23. sz. ügyben előterjesztett, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat megsemmisítésére irányuló kérelemről

91 A felperes arra hivatkozik, hogy a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat sérti az érdekeit, mivel elválaszthatatlanul kapcsolódik a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozathoz, az álláshirdetés közzétételéhez ugyanis biztosnak kell lennie, hogy az álláshely megüresedett, vagy rövid időn belül megüresedik.

92 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a felhozott jogalapok rövid ismertetését. Ezen ismertetésnek kellően világosnak és pontosnak kell lennie ahhoz, hogy lehetővé tegye az alperes számára védekezésének előkészítését, és a Törvényszék számára a keresetről – adott esetben további információ nélkül – történő határozathozatalt. Ennélfogva a keresetlevélben egyértelműen ki kell fejteni azt a jogalapot, amelyre a keresetet alapították, így nem felel meg az eljárási szabályzatban támasztott követelményeknek, ha csak elvontan utalnak rá (lásd: 2017. július 4-i Systema

Teknolotzis kontra Bizottság ítélet, T-234/15, EU:T:2017:461, 139. pont, nem tették közzé, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). A keresetlevélből ugyanis egyértelműen ki kell tűnnie, hogy a felperes mit kívánt állítani (lásd ebben az értelemben: 2019. március 5-i Pethke kontra EUIPO ítélet, T-169/17, nem tették közzé, EU:T:2019:135, 115. pont).

93 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes nem hozott fel egyetlen olyan érvet sem, amely kifejezetten a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat jogszerűségének vitatására irányulna (lásd ebben az értelemben: 2018. június 7-i Winkler kontra Bizottság ítélet, T-369/17, nem tették közzé, EU:T:2018:334, 54. pont).

94 Ezenkívül a tárgyaláson ezzel kapcsolatban feltett kérdésre válaszolva a felperes megerősítette, hogy annak állításakor, hogy a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat jogellenes, általában a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzésére vonatkozó MB-22–19. sz. határozattal kapcsolatban felhozott érvelésére támaszkodott. Az e keresetlevélben kifejtett érvelést pedig egyetlen helyen sem igazította a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozathoz.

95 Így meg kell állapítani, hogy az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában foglalt feltételek nem teljesülnek, mivel a keresetlevél más részeire való ilyen általános hivatkozás következtében a Törvényszéknek kell megpróbálnia azonosítani azokat az érveket, amelyek szerinte a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat állítólagos jogellenességére vonatkoznak (lásd ebben az értelemben: 2024. június 6-i Lucaccioni kontra Bizottság végzés, T-516/23, nem tették közzé, EU:T:2024:386, 24. pont), így a keresetlevélből nem tűnik ki egyértelműen, hogy mit kívánt a felperes e tekintetben állítani.

96 Végül, amennyiben a felperes arra kívánt hivatkozni, hogy a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat jogellenessége közvetlenül a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat jogellenességéből ered, ebben az esetben sem teljesülnek az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában foglalt feltételek, mivel – az ezzel kapcsolatos bármilyen magyarázat hiányában (lásd a fenti 93. pontot) – nem bizonyított, hogy az utóbbi határozatot állítólagosan érintő hibák (lásd a fenti 80. pontot) e határozatok eltérő jellegére tekintettel a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20 és MB-22–21. sz. határozat jogszerűségét is érinthették.

97 A fentiekre tekintettel a T-435/23. sz. ügyben előterjesztett megsemmisítés iránti kérelmeket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani, amennyiben azok a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozatra vonatkoznak, mivel – függetlenül attól, hogy e határozatok megtámadható jogi aktusoknak minősülnek-e – nem teljesülnek az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontjában foglalt feltételek.

A T-224/24. sz. ügyben előterjesztett, a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat jogszerűségére vonatkozó megsemmisítés iránti kérelemről

98 A T-224/24. sz. ügyben előterjesztett egyetlen jogalapjában a felperes a hivatali idő meghosszabbításának mellőzéséről szóló határozat megsemmisítését kéri, először is arra hivatkozva, hogy az nem tartja tiszteletben a 2017/1001 rendelet 158. cikkében előírt eljárást, mivel azt kibocsátója hatáskör hiányában hozta és az sérti a meghallgatáshoz való jogot, másodszor nyilvánvaló értékelési hibát tartalmaz, harmadszor pedig sérti a hátrányos megkülönböztetés tilalmának elvét, valamint az egyenlő bánásmód és a bizalomvédelem elvét.

99 Ami az Európai Unió Alapjogi Chartája 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja szerinti meghallgatáshoz való jog állítólagos megsértését illeti, amelyet először kell megvizsgálni, a felperes arra hivatkozik, hogy nem biztosítottak számára lehetőséget arra, hogy a hivatali idejének meghosszabbításáról szóló határozat meghozatala előtt előterjessze észrevételeit.

100 A Tanács azt állítja, hogy nem sértették meg a meghallgatáshoz való jogot, és ennek alátámasztására több érvet hoz fel.

101 A Tanács elsősorban azzal érvel, hogy a meghallgatáshoz való jog a jelen ügyben nem alkalmazandó, mivel az ügyvezető igazgató kinevezésére irányuló eljárás és hivatali idejének meghosszabbítása a személyzeti szabályzat és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek hatálya alá sem tartozik. Ezzel szemben a Tanács politikai hatóságként jár el, amikor „az Unió intézményi rendszerében magas szintű, különleges felelősséggel” járó megbízatás esetleges meghosszabbításáról dönt, aminek keretében értékeli az EUIPO előtt álló jövőbeli feladatokat és kihívásokat, és dönt azon személy kiválasztásáról, akit a legalkalmasabbnak tart arra, hogy az elkövetkező öt év során megbirkózzon e feladatokkal és kihívásokkal.

102 A Tanács hozzáteszi, hogy az ügyvezető igazgató hivatali idejének esetleges meghosszabbítására vonatkozó eljárás azonos az új ügyvezető igazgató kiválasztására irányuló eljárással, azzal az egyetlen különbséggel, hogy a hivatali idő esetleges meghosszabbítására irányuló eljárás során az igazgatótanács nem köteles összeállítani a jelöltek listáját. Mindemellett a sikertelen jelölt egyik esetben sem rendelkezik a meghallgatáshoz való joggal.

103 Másodszor a Tanács álláspontja szerint a felperest egyébként meghallgatták, mivel egyfelől – a 2017/1001 rendelet 157. cikkéből eredő kötelezettségeinek megfelelően – ügyvezető igazgatóként rendszeresen beszámolt az igazgatótanácsnak a tevékenységeiről, másfelől pedig aktívan részt vett a 2022. október 31-i feljegyzés elkészítésében. Így a felperes elismerte az igazgatótanács által összegyűjtött és az említett rendelet 158. cikkének (3) bekezdése szerinti értékelés keretében a Tanács elé terjesztett tényeket és információkat.

104 A Tanács harmadszor arra hivatkozik, hogy az eljárás eredménye nem lett volna más abban az esetben, ha a felperest meghallgatták volna, mivel nehezen képzelhető el, mely további elemek módosíthatták volna lényegesen a hivatali idejének meghosszabbításáról szóló határozatot, mivel a jelen ügyben az ügyvezető igazgató korábbi teljesítményének értékelését, valamint az EUIPO előtt álló jövőbeli feladatokat és kihívásokat figyelembe véve két lehetőség között kellett választani: a felperes hivatali idejének meghosszabbítása vagy annak mellőzése között.

105 E tekintetben elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az Alapjogi Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja úgy rendelkezik, hogy a megfelelő ügyintézés elve magában foglalja többek között mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések vele szemben történő meghozatala előtt meghallgassák.

106 A meghallgatáshoz való jog megköveteli, hogy azon határozatok címzettjei számára, akiknek az érdekeiket e határozatok érzékelhetően érintik, lehetőséget kell biztosítani arra, hogy az adminisztráció által kezdeményezett írásbeli vagy szóbeli egyeztetés keretében megfelelően kifejthessék álláspontjukat azon bizonyítékokkal kapcsolatban, amelyeket a vitatott jogi aktus megalapozása érdekében ellenük felhoztak (2019. december 19-i Probelte kontra Bizottság ítélet, T-67/18, EU:T:2019:873, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; lásd még ebben az értelemben: 2019. január 10-i RY kontra Bizottság ítélet, T-160/17, EU:T:2019:1,

45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. február 9-i Van Walle kontra ECDC ítélet, T-33/20, nem tették közzé, EU:T:2022:60, 133. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

107 A meghallgatáshoz való jog továbbá magában foglalja, hogy az adminisztráció a szükséges figyelmet fordítsa az érintett által ily módon előterjesztett észrevételekre, gondosan és pártatlanul megvizsgálva az adott ügy valamennyi releváns körülményét, és az iratanyagot oly módon vizsgálhassa meg, hogy az ügy teljes ismeretében hozzon határozatot, és azt megfelelően indokolja meg, hogy adott esetben az érintett hatékonyan gyakorolhassa a jogorvoslathoz való jogát (lásd: 2019. január 10-i RY kontra Bizottság ítélet, T-160/17, EU:T:2019:1, 26. és 27. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

108 Először is, ami a meghallgatáshoz való jognak a jelen ügyben való alkalmazhatóságát illeti, emlékeztetni kell arra, hogy e jog alkalmazandó minden olyan eljárásban, amelyet valamely személlyel szemben indítottak, és amely e személy érdekeit hátrányosan érintheti, még akkor is, ha az alkalmazandó szabályozás e jogot nem írja elő (2019. május 8-i PT kontra EBB ítélet, T-571/16, nem tették közzé, EU:T:2019:301, 164. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

109 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a 2022. augusztus 3-i e-mailben a felperes kifejezetten megerősítette, hogy szándékában áll az EUIPO-n belüli állásának további betöltése, és rendelkezésre is áll e célból (lásd a fenti 4. pontot), így a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozatot úgy kell tekinteni, mint amelyet a hivatali idejének meghosszabbítása iránti kérelmét követően fogadtak el (lásd ebben az értelemben: 2024. szeptember 25-i Kirimova kontra EUIPO ítélet, T-727/20 RENV, EU:T:2024:646, 76. és 77. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

110 Márpedig, mivel a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozat mindenképpen a felperes EUIPO-nál fennálló ideiglenes alkalmazotti szerződése meghosszabbításának mellőzését is eredményezi (lásd ebben az értelemben: 2022. október 12-i Van Walle kontra ECDC ítélet, T-83/21, nem tették közzé, EU:T:2022:626, 33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), az hátrányosan érinti őt, így alkalmazandó a meghallgatáshoz való jog.

111 E megállapítást nem vonják kétségbe a Tanács által felhozott érvek sem.

112 Mindenekelőtt nem releváns az a körülmény, hogy a Tanács „politikai hatóságként” járt el egy olyan alkalmazott megbízatásának esetleges meghosszabbítása tárgyában, aki „az Unió intézményi rendszerében magas szintű, különleges felelősséget” lát el, mivel az uniós jog nem ír elő ilyen kivételeket a meghallgatáshoz való jog alól.

113 Továbbá az sem releváns, hogy az ügyvezető igazgató kinevezésére és hivatali idejének meghosszabbítására irányuló, a 2017/1001 rendelet 158. cikkének (2) és (4) bekezdésében előírt eljárás a személyzeti szabályzat és az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek hatálya alá tartozik-e. Ugyanis, amint az a fenti 108. pontban megállapításra került, a meghallgatáshoz való jog minden olyan eljárásban alkalmazandó, amely valamely személlyel szemben indult, és e személyt hátrányosan érintő intézkedéshez vezethet, függetlenül attól, hogy az érintett eljárást a személyzeti szabályzat vagy az egyéb alkalmazottakra vonatkozó alkalmazási feltételek írják-e elő, vagy hogy az alkalmazandó szabályozás előírja-e azt.

114 Végül el kell utasítani a Tanács azon érvét, amely szerint a felperes nem rendelkezett meghallgatáshoz való joggal, mivel az ügyvezető igazgató hivatali idejének esetleges meghosszabbítására irányuló eljárás megegyezik az új ügyvezető igazgató kiválasztására irányuló eljárással.

115 E tekintetben elegendő megállapítani, hogy az új ügyvezető igazgatónak a 2017/1001 rendelet 158. cikkének (2) bekezdése szerinti kiválasztására irányuló eljárás csak a különböző jelöltek alkalmasságának a kiválasztási feltételek alapján történő értékelését foglalja magában. Ezzel szemben először is az ügyvezető igazgató hivatali idejének az említett rendelet 158. cikkének (3) és (4) bekezdése szerinti esetleges meghosszabbítására irányuló eljárás magában foglalja egyrészt az ügyvezető igazgató hivatali ideje alatti teljesítményének értékelését, másrészt pedig egy olyan határozat elfogadását, amely figyelembe veszi ezen értékelést, valamint az EUIPO előtt álló jövőbeli feladatokat és kihívásokat is. Másodszor, ezen eljárást az jellemzi, hogy az Alapjogi Charta 41. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett egyedi intézkedés elfogadásához vezet.

116 Másodsorban, ami a Tanács azon érvét illeti, amely szerint a felperesnek mindenképp volt lehetősége álláspontját kifejteni, meg kell jegyezni, hogy a meghallgatáshoz fűződő érdeke különösen akkor merült fel, amikor az igazgatótanács 2022. november 22-i ülését követően kiderült, hogy e tanácsban nem kapott többséget a hivatali idejének meghosszabbítása. Ezen időpontot megelőzően ugyanis a felperesnek csak a 2022. október 31-i feljegyzésről volt tudomása, amelynek tartalma rá nézve kedvező volt, és amely az igazgatótanács elnöke részéről ajánlást tartalmazott a hivatali idejének meghosszabbítására. Így a Tanácsnak lehetővé kellett volna tennie a felperes számára, hogy az igazgatótanács 2022. november 22-i ülése és a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozat elfogadása közötti megfelelő időpontban hatékonyan gyakorolhassa a meghallgatáshoz való jogát.

117 Ugyanezen okból – a Tanács állításával ellentétben – az igazgatótanács és a felperes között, az ügyvezető igazgatóként végzett tevékenységeire vonatkozóan folytatott rendszeres eszmecsere, valamint a felperesnek a 2022. október 31-i feljegyzés elkészítésében való közreműködése sem tette lehetővé számára, hogy hatékonyan kifejthesse álláspontját hivatali idejének esetleges meg nem hosszabbításával kapcsolatban, amint azt a fenti 106. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat megköveteli.

118 A meghallgatáshoz való jog ugyanis megköveteli, hogy az érdekeltnek lehetőséget kell biztosítani arra, hogy kifejthesse álláspontját a vitatott határozat alátámasztására ellene felhozott bizonyítékokkal kapcsolatban (lásd a fenti 106. pontot). Márpedig meg kell állapítani, hogy – bár a felperes a számára kedvező 2022. október 31-i feljegyzéssel kapcsolatban előterjeszthette észrevételeit – a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozat elfogadása során a Tanács a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. határozatot is figyelembe vette, amellyel kapcsolatban a felperest nem hallgatták meg.

119 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a meghallgatáshoz való jogot nem tartották tiszteletben.

120 Harmadsorban, ami azt a kérdést illeti, hogy az eljárás eredménye eltérő lehetett volna-e, ha a felperest meghallgatták volna, emlékeztetni kell arra, hogy még abban az esetben is, ha megsértették a meghallgatáshoz való jogot, ahhoz, hogy a jogalapot el lehessen fogadni, az szükséges, hogy e szabálytalanság hiányában az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna (lásd: 2007. február 6-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet, T-246/04 és T-71/05, EU:T:2007:34,

149. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennek keretében a védelemhez való jogának megsértésére hivatkozó felperestől nem lehet megkövetelni, hogy azt bizonyítsa, hogy az érintett uniós intézmény határozatának tartalma eltérő lett volna, hanem csak azt kell bizonyítania, hogy ez az eset nem zárható ki teljes mértékben (lásd ebben az értelemben: 2024. szeptember 25-i Kirimova kontra EUIPO ítélet, T-727/20 RENV, EU:T:2024:646, 78. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

121 E tekintetben a Tanács állításával szemben a felperes magyarázatokat vagy pontosításokat adhatott volna a Tanács számára hivatali ideje meg nem hosszabbításával kapcsolatban. Ugyanis, noha az ügyvezető igazgató hivatali idejének esetleges meghosszabbításáról szóló határozat nemcsak ezen igazgató személyes tulajdonságait és eredményeit tükrözi, hanem általános, sőt politikai jellegű megfontolásokat is, ami nem cáfolja azt, hogy fogalmilag olyan elemekről van szó, amelyekkel kapcsolatban a felperes esetlegesen releváns magyarázatokat adhatott volna. Következésképpen nem zárható ki, hogy az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.

122 Ezenkívül az iratokból kitűnik, hogy a 2017/1001 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése szerinti értékelés szakaszában az igazgatótanácsban és a Tanácsban egyaránt képviselt tagállamok eltérő véleményen voltak a felperes hivatali idejének esetleges meghosszabbítását illetően. Az igazgatótanácsban ugyanis tizenegyen szavaztak a meghosszabbítás mellett, heten szavaztak ellene, tizenketten pedig tartózkodtak. Márpedig, mivel a Tanács a 2017/1001 rendelet 158. cikkének (4) bekezdése alapján egyszerű többséggel fogadja el határozatát, nem zárható ki, hogy a többség felperes javára történő megszerzéséhez szükséges tagállamok száma megváltozott volna azt követően, hogy ezen államok megismerik azokat a további észrevételeket, amelyeket a felperes az igazgatótanács 2022. november 22-i ülése és a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozat elfogadása közötti megfelelő időpontban nyújthatott volna be.

123 A fentiekre tekintettel a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozatot meg kell semmisíteni anélkül, hogy határozni kellene a felperes által a T-224/24. sz. ügyben az egyetlen jogalap keretében felhozott többi érvről.

A T-435/23. sz. ügyben előterjesztett, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat megsemmisítése iránti kérelemről

124 A felperes a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat jogellenességének megállapítását kéri, amely határozat felfüggeszti a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreinek átruházását, valamint a felperes hatásköreit az EUIPO működésével kapcsolatos, folyamatban lévő ügyek intézésére korlátozza, az említett határozat ugyanis álláspontja szerint sérti először is a meghallgatáshoz való jogát, másodszor a 2017/1001 rendelet 157. cikkét, harmadszor pedig az MB-17–01 határozat 4. cikkét, valamint az arányosság elvét.

125 Először ez utóbbi érvet kell megvizsgálni.

– A kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat terjedelméről

126 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat, miután kifejti, hogy az igazgatótanács úgy határozott, hogy felfüggeszti a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreinek felperesre történő

átruházását, kimondja, hogy „az igazgatótanács úgy határozott, hogy [a felperes] hatáskörét az [EUIPO] működésével kapcsolatos folyó ügyek intézésére korlátozza, anélkül hogy ez érintené az [EUIPO] jövőjét, illetve kötelezettséget teremtene a következő ügyvezető igazgató számára”.

127 Az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozat ugyanakkor pontosítja, hogy csak a felperes mint kinevezésre jogosult hatóság által gyakorolt hatáskörök átruházását függesztették fel, és a felperesre – különösen a 2017/1001 rendelet 157. cikkével – ruházott minden egyéb hatáskör továbbra is fennmarad.

128 Meg kell állapítani, hogy az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozatra tekintettel, amelynek indokolását figyelembe kell venni a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat jogszerűségének értékelése során (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 21-i Adjemian és társai kontra Bizottság ítélet, T-325/09 P, EU:T:2011:506, 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2022. március 23-i NV kontra eu-LISA ítélet, T-661/20, EU:T:2022:154, 31. és 33. pont, nem tették közzé, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), hogy csak a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreinek felperesre történő átruházását függesztették fel. Ezenkívül meg kell állapítani, hogy a felperes csak e felfüggesztés jogszerűségét vitatja.

– A T-435/23. sz. ügyben előterjesztett, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatóságáról és a felperes eljáráshoz fűződő érdekéről

129 Az EUIPO a jelen ügyben vitatja a felperest hátrányosan érintő aktus, valamint az eljáráshoz fűződő érdek fennállását, amelyek olyan feltételeknek minősülnek, amelyeknek minden megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságának meg kell felelnie.

130 Ami a felperest hátrányosan érintő aktus fennállását illeti, először is meg kell állapítani, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreinek jellegére és terjedelmére tekintettel e hatáskörök átruházásának felfüggesztésével az említett hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat olyan kötelező joghatásokat váltott ki, amelyek a felperes érdekeit érinthetik, és jelentősen módosíthatják jogi helyzetét (lásd ebben az értelemben: 2002. október 22-i Pflugradt kontra EKB ítélet, T-178/00 és T-341/00, EU:T:2002:253, 81. pont; 2021. szeptember 1-jei KN kontra EGSZB ítélet, T-377/20, EU:T:2021:528, 74. pont).

131 Másodsorban, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozatban az igazgatótanács azon bizalom elvesztésére hivatkozik, hogy a felperes kinevezésre jogosult hatóságként pártatlanul és objektíven tudja szerepét az EUIPO érdekében ellátni, és a felperes magatartásával kapcsolatban öt olyan esetre hivatkozik, amely mind szakmai, mind pedig személyes szempontból jelentős következményekkel járhat az érdekeltre nézve (lásd analógia útján: 2000. június 15-i F kontra Bizottság ítélet, T-211/98, EU:T:2000:153, 30. és 31. pont).

132 Ebből következik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat a személyzeti szabályzat 91. cikkének (1) bekezdése értelmében hátrányosan érintheti a felperest.

133 Ami az eljáráshoz fűződő érdeket illeti, az EUIPO arra hivatkozik, hogy a felperes elveszítette az eljáráshoz fűződő érdekét, mivel a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat hivatali idejének végéig volt hatályban, és az már nem hatályos. Következésképpen a felperesnek a megsemmisítéséből semmilyen előnye nem származhat.

134 A felperes azt állítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat megsemmisítése, amely az igazgatótanács értékítéletét tükrözi, és amely nagy belső és külső figyelmet kapott, hozzájárulhat a rehabilitációjához, és az őt ért nem vagyoni kár megtérítésének formáját képezheti.

135 E tekintetben, még ha az ítélkezési gyakorlatból az következik is, hogy az eljáráshoz fűződő érdeknek a bírósági határozat kihirdetéséig fenn kell állnia, ellenkező esetben a kereset okafogyottá válik, ami feltételezi, hogy a kereset az eredményén keresztül alkalmas arra, hogy az azt indító fél számára előnnyel járjon (2007. június 7-i Wunenburger kontra Bizottság ítélet, C-362/05 P, EU:C:2007:322, 42. és 43. pont), a Bíróság elismerte, hogy a felperes eljáráshoz fűződő érdeke nem feltétlenül szűnik meg amiatt, hogy az általa megtámadott jogi aktus az eljárás során már nem vált ki joghatásokat. A felperesnek ugyanis fennmaradhat az ahhoz fűződő érdeke, hogy ezen aktus jogellenességét megállapítsák azon időszak vonatkozásában, amelynek során az alkalmazandó volt, és joghatásokat váltott ki, mivel az ilyen megállapításhoz legalább amiatt is továbbra is érdek fűződik, mivel az esetleges felelősség megállapítása iránti kereset alapjául szolgál (lásd: 2024. december 12-i Nemea Bank kontra EKB és társai ítélet, C-181/22 P, EU:C:2024:1020, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

136 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes hivatali ideje 2023. október 1-jén megszűnt, így a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat vele szemben már nem fejtett ki joghatásokat. Meg kell azonban állapítani egyrészt, hogy a T-435/23. sz. ügyben előterjesztett kártérítési kérelmek részben az említett határozat állítólagos jogellenességén alapulnak, másrészt pedig azt, hogy a felperes által e tekintetben állítólagosan elszenvedett kár a szakmai jóhírnevének sérelméhez kapcsolódik.

137 Ebből következik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat megsemmisítése előnnyel járhat a felperes számára, ily módon megőrizte azon érdekét, hogy e határozattal szemben fellépjen, és az általa e tekintetben felhozott érveket az MB-17–01 határozat 4. cikkének, valamint az arányosság elvének megsértésére vonatkozó érvekkel kezdve kell megvizsgálni.

– A T-435/23. sz. ügyben előterjesztett, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat megsemmisítése iránti kérelem megalapozottságáról

138 Amint az a fenti 124. pontban megállapításra került, a felperes többek között arra hivatkozik, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat sérti az MB-17–01. sz. határozat 4. cikkét és az arányosság elvét, mivel az igazgatótanács csak olyan rendkívüli körülmények között dönthet úgy, hogy felfüggeszti a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreit, amelyek a jelen ügyben nem álltak fenn.

139 Közelebbről, a felperes öt olyan, az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozatban említett esetre hivatkozik, amellyel e határozat a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreinek felperesre történő átruházása felfüggesztését igazolta (lásd a fenti 131. pontot),

vagyis először is, a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szemben benyújtott panasza másolatának az egyik ügyvédje által e-mailben történő megküldése a Tanács főtitkárának és a Bizottság főtitkárának, másolatban pedig a belső ellenőrzési szolgálata főigazgatójának is, másodszor az igazgatótanács 2022. november 22-i üléséről készült jegyzőkönyv tartalmának módosítására irányuló kérelme, harmadszor az ügyvédei által az igazgatótanács elnökéhez intézett 2023. február 3-i levél, amelyben az említett tanács 2022. november 22-i ülése eredményének különböző spanyol újságokban való hozzáférhetővé tételére válaszul hozott intézkedésekről kér felvilágosítást, negyedszer a következő ügyvezető igazgató kiválasztását előkészítő albizottságban való részvételével kapcsolatos összeférhetetlenségi nyilatkozatának hiánya, ötödször pedig azon döntése, hogy 2023 januárjában nem hosszabbítja meg az EUIPO-hoz kirendelt hat nemzeti szakértő lejárt szerződését.

140 A felperes szerint ezek, a fenti 139. pontban említett esetek nem minősülnek az MB-17–01. sz. határozat értelmében rendkívüli körülményeknek, és nem igazolhatják a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörei felperesre történő átruházásának felfüggesztését.

141 Beadványaiban a Lengyel Köztársaság és a Szlovák Köztársaság által támogatott EUIPO nem cáfolja a felperes által az említett öt esettel kapcsolatban hivatkozott érveket, hanem általánosságban azt állítja, hogy a felperes bizonyos cselekményei és nyilatkozatai, valamint neki betudható bizonyos események kockázatot jelentettek az EUIPO irányítására nézve.

142 Ezenkívül az EUIPO más olyan esetekre is hivatkozik, amelyek a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, valamint a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat elfogadását követően történtek, és amelyek a felperesnek az igazgatótanáccsal szembeni rosszindulatú és ellenséges hozzáállását bizonyítják.

143 Először is a felperes az EUIPO forrásait próbálta felhasználni a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat vitatására, továbbá bizalmas dokumentumok megszerzésére, és arra kérte az EUIPO személyzetét, hogy készítsenek elemzést az e határozatokkal szembeni esetleges panaszra vonatkozóan, beleértve az igazgatótanács egyes tagjai esetleges összeférhetetlenségét is, és vizsgálják meg az egyezség alapján, illetve az ítéletet követően kapott kártérítés után fizetendő adó összegét. Ezt követően nyíltan kifejtette, hogy nem bízik az igazgatótanács említett titkársága személyzetének megbízhatóságában és szakértelmében. Végül egyedi megtorló intézkedések meghozatalát tette kilátásba az intézményközi kapcsolatok osztályának vezetőjével szemben, megvizsgálva annak lehetőségét, hogy a próbaidő végén nem véglegesíti álláshelyében, és – bár eredetileg jóváhagyta – megtagadta a Nemzetközi Védjegy Egyesület (INTA) 2023. évi éves ülésén való részvételét.

144 Az EUIPO szerint a fenti 143.pontban említett tények együttesen azt bizonyítják, hogy a felperes mint ügyvezető igazgató függetlensége és objektivitása csorbult, és ezáltal jelentősen csökkent az igazgatótanács azon bizalma, hogy a kinevezésre jogosult hatóságként gyakorolt hatásköreit objektíven tudja ellátni.

145 E tekintetben elöljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az MB-17–01. sz. határozat 4. cikke és a 2017/1001 rendelet 153. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése előírja, hogy „rendkívüli körülmények” esetén a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörei gyakorlására az ügyvezető igazgatónak adott felhatalmazás átmenetileg felfüggeszthető.

146 Ennek keretében az igazgatótanács széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a rendkívüli körülményekre vonatkozó feltétel értékelése során, mivel a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreinek felfüggesztéséről szóló határozatot a szervezeti egységeinek működése keretében fogadják el. E mérlegelési jogkör terjedelmére tekintettel a Törvényszéknek a rendkívüli körülményekkel kapcsolatos feltétel tiszteletben tartására vonatkozó felülvizsgálat során arra a kérdésre kell szorítkoznia, hogy az EUIPO az észszerű határokon belül maradt-e, és mérlegelési jogkörét nem gyakorolta-e nyilvánvalóan hibásan (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2018. június 7-i OW kontra EASA ítélet, T-597/16, nem tették közzé, EU:T:2018:338, 41. és 42. pont).

147 Ebben az összefüggésben az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozat általános jelleggel kimondja, hogy a felperes bizonyos cselekményei és nyilatkozatai, valamint neki betudható események, így például az EUIPO személyi állományához intézett azon kérések, hogy a személyes érdekeit részesítse előnyben azáltal, hogy e személyi állomány közreműködésével saját előnyére dokumentumokhoz és információkhoz férjen hozzá, veszélyeztették az igazgatótanács törvényes szerepét, amely komoly kétségeket vetett fel azzal kapcsolatban, hogy a felperes lojalitása általában az EUIPO-val és különösen az igazgatótanáccsal szemben fennáll-e, és az abba vetett bizalom elvesztését eredményezte, hogy a felperes képes pártatlanul és objektíven ellátni a kinevezésre jogosult hatóságként betöltött szerepét az EUIPO érdekében.

148 Az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozat szerint e következtetés többek között a fenti 139. pontban említett öt esetből következik.

149 E tekintetben a fent említett első esetet illetően (lásd a fenti 17. és 139. pontot) elöljáróban emlékeztetni kell arra a törvényes jogra, amellyel az EUIPO személyi állományának bármely tagja, így az ügyvezető igazgató is rendelkezik, hogy a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése alapján panaszt nyújtson be az őt hátrányosan érintő határozattal szemben, e jogot egyébként kifejezetten elismeri a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat, valamint az EUIPO is az ellenkérelmében.

150 Így a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szembeni panasznak a Tanács főtitkárához való továbbítása, amelyet ennek keretében a felperesnek felrónak, nem tekinthető helytelennek, mivel a Tanács feladata, hogy az igazgatótanács által a 2017/1001 rendelet 158. cikkének (3) bekezdése alapján készített értékelést figyelembe véve elfogadja a felperes hivatali idejének esetleges meghosszabbítására vonatkozó végleges határozatot (lásd a fenti 84. pontot), és így a felperesnek jogos érdeke fűződött ahhoz, hogy meggyőződjön arról, hogy a Tanácsnak tudomása volt az említett határozatok állítólagos jogellenességéről.

151 Ami a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szembeni panasznak a Bizottság főtitkárához és belső ellenőrzési szolgálatának főigazgatójához való továbbítását illeti, amelyet szintén felrónak ennek keretében a

felperesnek, meg kell jegyezni, hogy a Bizottságnak a 2017/1001 rendelet 154. cikkének (1) bekezdése értelmében két képviselője van az igazgatótanácsban, így a Bizottság mindenképpen értesült az említett panasz benyújtásáról, következésképpen a Bizottsághoz történő említett továbbításnak semmilyen gyakorlati következménye nem volt.

152 Ami a fent említett második esetet illeti (lásd a fenti 14. és 139. pontot), az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozatban az szerepel, hogy a felperes megpróbálta befolyásolni az igazgatótanács 2022. november 22-i üléséről készült jegyzőkönyv tartalmát, és megkerülni az elfogadására irányuló eljárást, és azt kérte, hogy a jegyzőkönyvet egészítsék ki az említett ülésen tett azon nyilatkozataival, amelyek nem felelnek meg a felvételeknek.

153 Márpedig elegendő megállapítani, hogy az iratokból kitűnik, hogy 2023. június 12-én, vagyis az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozat elfogadását megelőzően az igazgatótanács kiegészítette a jegyzőkönyvet azon nyilatkozatok összefoglalásával, amelyek hozzáadását a felperes kérte, így az EUIPO elismerte a felperes kérelmeinek jogszerűségét.

154 Ami fent említett harmadik esetet illeti (lásd a fenti 9., 15. és 139. pontot), emlékeztetni kell arra, hogy az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozatban azt róják fel a felperesnek, hogy az ügyvédei által az igazgatótanács elnökének küldött 2023. február 3-i levelében kérte, hogy tájékoztassák az európai adatvédelmi biztost arról, hogy az igazgatótanács 2022. november 22-i ülése eredményének különböző spanyol újságokban való közlése – a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.; helyesbítés: HL 2019. L 290., 42. o.) 34. cikkének (1) bekezdése értelmében – adatvédelmi incidensnek minősül. Közelebbről, az említett levelet késedelmesen, azaz több mint két hónappal az esemény után küldték el, és e közlés nem minősül adatvédelmi incidensnek.

155 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 2023. február 3-i levélben a felperes ügyvédei azt állították, hogy a szóban forgó közlés egyrészt az igazgatótanács tagjait az igazgatótanács eljárási szabályzatának 15. cikke alapján terhelő titoktartási kötelezettség megsértésének, másrészt pedig a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 16. pontja értelmében vett, adatvédelmi incidensnek minősül.

156 Márpedig az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozat kapcsán nem vitatott, hogy az igazgatótanács 2022. november 22-i ülésének eredményét még azelőtt közölték a spanyol sajtóval, hogy erről a felperest tájékoztatták volna, és az sem, hogy ez ellentétes volt az igazgatótanács eljárási szabályzatának 15. cikkével. Mindazonáltal, annak a kérdésnek az érintése nélkül, hogy az említett közlés a 2018/1725 rendelet 3. cikkének 16. pontja értelmében vett adatvédelmi incidensnek minősül-e, e határozat szerint az ilyen típusú információk közlése – ideértve a hivatali idő meghosszabbítását is, mint amelyről a jelen ügyben is szó van – az igazgatótanács bevett gyakorlata, amelyet a felperes vezetett be, és nem voltak személyes adatok érintettek.

157 Márpedig – a felperes állításának megfelelően, és anélkül hogy azt az EUIPO vitatná – a szóban forgó hozzáférhetővé tétel nem hasonlítható ahhoz, amikor az EUIPO más alkalmazottainak vagy tisztviselőinek kinevezését a véglegesítésüket követően közzé teszik, erről tájékoztatva őket, mivel a jelen ügyben az igazgatótanács elutasító határozatáról van szó, amelyet idő előtt, azaz a hivatali idő esetleges meghosszabbításáról szóló végleges tanácsi határozat meghozatalát megelőzően –

sőt, még azelőtt nyilvánosságra hoztak, hogy erről hivatalosan tájékoztatták volna a felperest. Így nem tekinthető helytelennek az, hogy a felperes az említett nyilvánosságra hozatalt bejelentette az igazgatótanács elnökének.

158 Ami fent említett negyedik esetet illeti (lásd a fenti 18., 21. és 139. pontot), emlékeztetni kell arra, hogy – miután a felperes az igazgatótanács elnökével 2023. február 22-én folytatott telefonbeszélgetésben jelezte – véleménye szerint nincs összeférhetetlenségi helyzetben, a felperes az igazgatótanács tagjaihoz címzett 2023. március 1-jei feljegyzésében (lásd a fenti 21. pontot) kifejtette, hogy az igazgatótanács úgy határozott, hogy kizárja őt a következő ügyvezető igazgató kiválasztását előkészítő albizottságból, amit elfogadott. Az említett albizottságból való kizárását tartalmazó MB-23–03. sz. határozattal szemben ugyanis nem nyújtott be panaszt.

159 Ebből következik, hogy a felperessel szemben felhozott egyetlen kifogás arra a körülményre vonatkozik, hogy az összeférhetetlenség fennállását illetően az igazgatótanács elnökétől eltérő álláspontot képviselt, ami azonban nem minősülhet a felperes helytelen magatartásának.

160 Ami a fent említett ötödik esetet illeti (lásd a fenti 12. és 139. pontot), a felperes – anélkül, hogy azt az EUIPO vitatná – kifejtette, hogy az EUIPO-hoz kirendelt hat nemzeti szakértő szerződésének meg nem hosszabbítását nem az indokolta, hogy e nemzeti szakértők olyan tagállamokból származnak, amelyek nem támogatták hivatali idejének meghosszabbítását, hanem költségvetési megfontolások. Következésképpen nincs bizonyíték arra, hogy a felperes helytelenül járt volna el az említett meg nem hosszabbítással kapcsolatban.

161 Ebből következik, hogy a fenti 139. pontban említett öt eset egyike sem utal a felperes helytelen magatartására, így azok nem minősülhetnek az MB-17–01. sz. határozat 4. cikke értelmében vett rendkívüli körülményeknek.

162 Ami az EUIPO által az ellenkérelmében hivatkozott eseteket illeti (lásd a fenti 142. és 143. pontot), a felperes arra hivatkozik, hogy olyan új elemekről van szó, amelyek nem szerepelnek a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatban.

163 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az indokolást főszabály szerint ugyanakkor kell közölni az érintettel, amikor az őt hátrányosan érintő határozatot. Az említett határozat jogszerűségének értékelése során csak rendkívüli körülmények fennállása esetén vehetők figyelembe az eljárás során előadott további indokok (lásd ebben az értelemben: 2020. június 11-i Bizottság kontra Di Bernardo ítélet, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 51. és 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

164 Az EUIPO azt állítja, hogy az ellenkérelmében hivatkozott esetek jobban megmagyarázzák az MB-23–04. sz. határozattal szembeni panaszt elutasító határozatban szereplő eseteket, azt azonban nem pontosítja, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztésére vonatkozó MB-23–04. sz. határozat mely vonatkozásaira vonatkoznak ezek az elemek.

165 Ennek keretében meg kell állapítani, hogy a fenti 139. pontban említett öt konkrét eseten kívül a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat csak a felperes bizonyos cselekményeire és nyilatkozataira hivatkozik,

„mint például az EUIPO személyi állományához intézett kérések, hogy a személyes érdekeit részesítse előnyben azáltal, hogy e személyi állomány közreműködésével saját előnyére dokumentumokat és információkat szerezzen” (lásd a fenti 147. pontot).

166 Márpedig, először is, ezen, a felperes cselekményeire történő általános hivatkozás hiányos, és nem tette lehetővé a felperes számára, hogy megértse, hogy e hivatkozás az EUIPO azon kifogásához kapcsolódik, amely szerint a felperes „nyíltan kifejezte az említett titkárság személyzetének megbízhatóságába és szakértelmébe vetett bizalmának hiányát” (lásd a fenti 143. pontot), e tekintetben tehát az indokolás hiányának felel meg (lásd ebben az értelemben: 2020. június 11-i Bizottság kontra Di Bernardo ítélet, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 55. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

167 Másodszor, ugyanez vonatkozik arra a kifogásra is, amely szerint a felperes megtorló intézkedéseket hozott az intézményközi kapcsolatok osztályának vezetőjével szemben (lásd a fenti 143. pontot).

168 Ezenkívül, ami az említett megtorló intézkedéseket illeti, a felperes – anélkül, hogy azt az EUIPO vitatta volna – kifejtette, hogy e vezető értékelő jelentéseiből kitűnik, hogy teljesítménye és magatartása már 2022 óta problémákat vetett fel, az INTA éves ülésén való részvételét elsősorban a költségcsökkentés miatt tagadták meg, és az EUIPO végül nem vett részt az említett ülésen.

169 Harmadszor, ami a felperes által az EUIPO személyi állományához intézett azon állítólagos kéréseket illeti, hogy készítsenek számára elemzést a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szembeni esetleges panaszra vonatkozóan, és vizsgálják meg az egyezség alapján, illetve az ítéletet követően kapott kártérítés után fizetendő adó összegét (lásd a fenti 143. pontot), nem zárható ki, hogy ezen esethez kapcsolódik a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatban szereplő, a felperes bizonyos cselekményeire és nyilatkozataira való hivatkozás.

170 A vitatott határozat indokolása azonban csak rendkívüli esetekben egészíthető ki az eljárás során adott magyarázatokkal (lásd ebben az értelemben: 2020. június 11-i Bizottság kontra Di Bernardo ítélet, C-114/19 P, EU:C:2020:457, 59. pont). E tekintetben elegendő megállapítani, hogy az iratokban semmi nem enged arra következtetni, hogy az ügy körülményei között az EUIPO ne tudta volna megfelelő módon megjelölni, hogy a jelen ügyben a „személyzethez intézett” mely „kérésekről” van szó.

171 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy az EUIPO semmilyen bizonyítékot nem terjesztett elő ezen állítások alátámasztására, míg a tárgyaláson a felperes kifejezetten vitatta azokat, és kifejtette, hogy e célból felvette a kapcsolatot egy külső ügyvéddel.

172 Ezenkívül, még ha feltételezzük is, hogy a felperes által az EUIPO személyi állományához intézett kéréseket figyelembe is vették a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatban, meg kell állapítani, hogy e határozat nem tartalmaz egyetlen olyan elemet sem, amely arra engedne következtetni, hogy a kinevezésre jogosult hatóság hatáskörei felperesre történő átruházásának felfüggesztése önmagában ezen eset miatt arányos intézkedésnek minősül, mivel – amint az a fent kifejtett megfontolásokból kitűnik – a többi felrótt esemény és magatartás nem igazolhatja e felfüggesztést.

173 A fentiekre tekintettel helyt kell adni a felperes MB-17–01 határozat 4. cikkének megsértésére vonatkozó érvének, következésképpen meg kell semmisíteni a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatot, anélkül hogy a felperes által felhozott többi érvről határozni kellene.

A kártérítési kérelmekről

174 Vagyoni kár címén a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék a T-435/23. sz. ügyben az EUIPO-t és a Tanácsot kötelezze együttesen, a T-224/24. sz. ügyben pedig a Tanácsot kötelezze mindkét ügyben 364 728,64 euró megfizetésére. E tekintetben a felperes lényegében arra hivatkozik, hogy az EUIPO és a Tanács által elfogadott határozatok, amelyek az ügyvezető igazgatói hivatali ideje meghosszabbításának elmaradásához vezettek, ilyen kárt okoztak.

175 Nem vagyoni kár címén a felperes azt kéri, hogy a Törvényszék a T-435/23. sz. ügyben az EUIPO-t, a T-224/24. sz. ügyben pedig a Tanácsot kötelezze 125 000 euró megfizetésére, mivel a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat, a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat és a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozat, valamint bizonyos információk közlése sértette szakmai jóhírnevét.

176 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a Törvényszékhez az EUMSZ 270. cikk és a személyzeti szabályzat 91. cikke alapján benyújtott kártérítési kereset elfogadhatósága a pert megelőző eljárás szabályszerű lefolytatásától és az abban előírt határidők betartásától függ (lásd: 2017. február 7-i Stips kontra Bizottság végzés, T-593/16, nem tették közzé, EU:T:2017:71, 23. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

177 A pert megelőző eljárás eltérő aszerint, hogy a kár, amelynek megtérítését kérik, a személyzeti szabályzat 90. cikkének (2) bekezdése értelmében vett, a felperest hátrányosan érintő aktusból vagy az adminisztráció határozati jelleget nélkülöző magatartásából ered-e (2022. december 14-i Baert kontra Bizottság végzés, T-111/22, nem tették közzé, EU:T:2022:823, 66. pont).

178 A fenti 177. pontban említett első esetben az érdekeltnek az előírt határidőn belül panaszt kell intéznie a szóban forgó aktus ellen a kinevezésre jogosult hatósághoz. Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a vagyoni vagy nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet el kell utasítani, ha szoros összefüggésben áll olyan megsemmisítés iránti kérelemmel, amelyet mint elfogadhatatlant vagy megalapozatlant elutasítottak (lásd: 2021. november 24-i CX kontra Bizottság ítélet, T-743/16 RENV II, nem tették közzé, EU:T:2021:824, 417. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

179 A fenti 177. pontban említett második esetben viszont a közigazgatási eljárásnak a személyzeti szabályzat 90. cikkének (1) bekezdése szerinti, kártérítésre irányuló kérelem benyújtásával kell kezdődnie, majd – adott esetben – a kérelmet elutasító határozat elleni panasz benyújtásával kell folytatódnia (lásd: 2021. március 24-i BK kontra EASO ítélet, T-277/19, nem tették közzé, EU:T:2021:161, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

180 A fentiek alapján kell értékelni először is a felperes által a T-435/23. sz. ügyben, másodszor pedig a T-224/24. sz. ügyben előterjesztett kártérítési kérelmet.

A T-435/23. sz. ügyben előterjesztett kártérítési kérelmekről

– *A vagyoni kárról*

181 A vagyoni kárt illetően meg kell állapítani, hogy a kártérítési kérelem szorosan kapcsolódik a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat, a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat megsemmisítése iránti kérelmekhez, amelyek azonban elfogadhatatlanok (lásd a fenti 74., 90. és 97. pontot). Ebből következik, hogy az említett kérelem szintén elfogadhatatlan.

– *A nem vagyoni kárról*

182 A nem vagyoni kárt illetően emlékeztetni kell arra, hogy a kártérítési kérelem egyrészt a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat jogellenességén, valamint az igazgatótanácsban tartott szavazás eredményének a sajtóval való közlésén, másrészt pedig a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat jogellenességén, továbbá e határozat tartalmának az EUIPO személyi állományával való közlésén és a sajtóval való későbbi közlésén alapul.

183 Amennyiben a kártérítési kérelem a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat állítólagos jogellenességén alapul, azt a fenti 178. pontban említett okok miatt mint elfogadhatatlant el kell utasítani, mivel az említett határozatok megsemmisítése iránti kérelmek szintén elfogadhatatlanok (lásd a fenti 90. és 97. pontot).

184 Továbbá, amennyiben a kártérítési kérelem az igazgatótanácsban tartott szavazás eredményének a spanyol sajtóval való közlésén alapul (lásd a fenti 9. pontot), az állítólagos kárt úgy kell tekinteni, mint amely az EUIPO-nak a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattól, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattól elkülönülő magatartásának következménye.

185 Márpedig ennek keretében meg kell állapítani, hogy – bár a felperes a 2023. február 17-i panaszában, amelyet a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozattal, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal szemben intézett az EUIPO-hoz, kifejezetten kérte az igazgatótanácsban tartott szavazás eredményének a spanyol sajtóval való közléséhez kapcsolódó nem vagyoni kárának megtérítését – e kérelem 2023. június 16-i elutasítását követően nem nyújtott be panaszt ezen elutasító határozattal szemben a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének megfelelően (lásd ebben az értelemben: 2021. március 24-i BK kontra EASO ítélet, T-277/19, nem tették közzé, EU:T:2021:161, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

186 Így, mivel a felperes nem tett eleget a pert megelőző eljárás fenti 179. pontban említett két szakaszának, e kártérítési kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

187 Ezenkívül, amennyiben a nem vagyoni kárral kapcsolatos kártérítési kérelem a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat állítólagos jogellenességén alapul, az szorosan kapcsolódik az e határozat megsemmisítése iránti kérelemhez, amely elfogadható és megalapozott (lásd a fenti 137. és 173. pontot).

188 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ha a kártérítési kérelem a megsemmisített aktus jogellenességén alapul, a Törvényszék által kimondott megsemmisítés önmagában megfelelő és főszabályként elégséges jóvátételét jelentheti minden olyan nem vagyoni kárnak, amelyet ezen aktus okozhatott, kivéve ha a felperes bizonyítja, hogy olyan nem vagyoni kárt szenvedett, amely e megsemmisítéssel nem orvosolható teljes mértékben (lásd ebben az értelemben: 2019. szeptember 3-i FV kontra Tanács végzés, C-188/19 P, nem tették közzé, EU:C:2019:690, 26. pont; 2021. április 28-i Correia kontra EGSZB ítélet, T-843/19, EU:T:2021:221, 86. pont).

189 Márpedig meg kell állapítani, hogy a felperes nem hoz fel egyetlen konkrét érvet sem annak bizonyítására, hogy nem vagyoni kára nem orvosolható teljes egészében a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat megsemmisítésével.

190 Ezenkívül, ami az abból eredő állítólagos nem vagyoni kárt illeti, hogy az EUIPO személyi állományával közölték a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozat tartalmát, majd a sajtóval is közölték azt, meg kell állapítani, hogy – bár a felperes a Tanácshoz intézett 2023. március 17-i panaszában kifejezetten kérte az e határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresethez közvetlenül nem kapcsolódó, fenti eseményekből eredő nem vagyoni kárának megtérítését – a felperes e kérelem 2023. július 17-i elutasítását követően nem nyújtott be panaszt ezen elutasító határozattal szemben a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének megfelelően (lásd ebben az értelemben: 2021. március 24-i BK kontra EASO ítélet, T-277/19, nem tették közzé, EU:T:2021:161, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Így, mivel a felperes nem tett eleget a pert megelőző eljárás fenti 179. pontban említett két szakaszának, e kártérítési kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

191 A fentiekre tekintettel a T-435/23. sz. ügyben benyújtott kártérítési kérelmeket el kell utasítani.

A T-224/24. sz. ügyben előterjesztett kártérítési kérelmekről

– *A vagyoni kárról*

192 A vagyoni kárt illetően emlékeztetni kell arra, hogy a kártérítési kérelem szorosan kapcsolódik a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat megsemmisítése iránti kérelemhez, amely elfogadható és megalapozott (lásd a fenti 123. pontot).

193 Ennek keretében a felperes arra hivatkozik, hogy elvesztette annak lehetőségét, hogy hivatali idejét nyugdíjba vonulásáig meghosszabbítsák, és az abból eredő anyagi következményeket is.

194 E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a lehetőség elvesztésének valódinak és véglegesnek kell lennie (lásd: 2022. december 14-i SU kontra EIOPA ítélet, T-296/21, EU:T:2022:808, 83. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

195 Az esély elvesztése valódiságának meghatározásához meg kell vizsgálni, hogy a jogilag megkövetelt módon bizonyítást nyert-e, hogy a felperest nem feltétlenül hivatali idejének meghosszabbításától – ami nem bizonyítható, hogy megtörtént volna – fosztották meg, hanem a hivatali ideje meghosszabbításának komoly esélyétől, ami számára jövedelemkiesésben megnyilvánuló vagyoni kárt okozott (lásd: 2022. december 14-i SU kontra EIOPA ítélet, T-296/21, EU:T:2022:808, 86. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

196 Az ilyen komoly esély fennállása nem függ attól, hogy milyen valószínűséggel valósult volna meg ez az esély; ez utóbbi tényezőt – amennyiben annak fennállását elismerik – az elszenvedett vagyoni kár és a kártérítés mértékének meghatározása során kell majd figyelembe venni (lásd ebben az értelemben: 2006. június 6-i Girardot kontra Bizottság ítélet, T-10/02, EU:T:2006:148, 119. pont).

197 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a felperes esélyének elvesztése valódi volt, mivel a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló eljárás eredménye eltérő lehetett volna a meghallgatáshoz való jog megsértésének hiányában (lásd a fenti 121. és 122. pontot), így a jogilag megkövetelt módon bizonyított, hogy megfosztották a hivatali ideje meghosszabbításának komoly esélyétől.

198 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy a felperes esélyének elvesztése végleges, mivel a Tanács 2023. július 19-én *[bizalmas]-t* nevezte ki új ügyvezető igazgatónak, így azt az álláshelyet, amelyre a felperes pályázott, betöltötték (lásd ebben az értelemben: 2006. június 6-i Girardot kontra Bizottság ítélet, T-10/02, EU:T:2006:148, 50. pont).

199 Ami az esély elvesztése miatti jóvátételt illeti, az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az e címen fizetendő kártérítés összegének meghatározásához – miután azonosították azon esély valódi és végleges jellegét, amelytől a tisztviselőt vagy alkalmazottat megfosztották – meg kell határozni azt az időpontot, amelytől kezdve ezen eséllyel élhetett volna, majd az említett esélyt számszerűsíteni kell, végül pedig pontosítani kell, hogy az esély elvesztésének milyen pénzügyi következményei voltak számára (lásd: 2021. december 15-i HB kontra EBB ítélet, T-757/19, nem tették közzé, EU:T:2021:890, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

200 Az ítélkezési gyakorlat szerint továbbá, amennyiben lehetséges, az esélyt, amelytől a tisztviselőt megfosztották, objektív módon, pontos számításon alapuló matematikai együttható segítségével kell kiszámítani. Ha azonban az említett esély e módon nem számszerűsíthető, a bekövetkezett kárt méltányossági alapon kell megállapítani (lásd: 2021. december 15-i HB kontra EBB ítélet, T-757/19, nem tették közzé, EU:T:2021:890, 115. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

201 A jelen ügyben – annak ellenére, hogy a felperes számszerű értékelést is adott az esély elvesztéséhez kapcsolódó kártérítés kiszámításának alapjául szolgáló összegről, amely azon nettó díjazásnak felel meg, amelyet a hivatali idejének a nyugdíjba vonulásáig történő meghosszabbítása esetén kapott volna, csökkentve azon nyugdíjjogosultság teljes összegével, amelyet ezen időszak alatt kapott volna – a Törvényszék nem tudja meghatározni a felperes esélyét tükröző matematikai együtthatót, mivel a felek által e tekintetben benyújtott elemzési adatok nem kellően pontosak ahhoz, hogy lehetővé tegyék számára ezen együttható meghatározását (lásd ebben az értelemben: 2018. október 24-i Fernández González kontra Bizottság ítélet, T-162/17 RENV, nem tették közzé, EU:T:2018:711, 120. pont; 2019. június 13-i CC kontra Parlament ítélet, T-248/17 RENV, nem tették közzé, EU:T:2019:418, 74. pont).

202 Ezért a Törvényszék – élve azon lehetőségével, hogy az elszenvedett kárt méltányossági alapon értékelje – átalányösszeget ítél meg a felperes számára a Tanács által elkövetett jogsértés miatt őt ért esély elvesztése miatt.

203 Így a jelen ügy körülményei között a felperes által elszenvedett teljes vagyoni kár igazságos értékelésének minősül, ha a Tanácsot arra kötelezi, hogy méltányossági alapon 25 000 euró átalányösszeget fizessen meg a felperesnek. A felperes erre irányuló kérelmének megfelelően ezen összeget a jelen ítélet kihirdetésétől a teljes esedékes összeg kifizetésének időpontjáig késedelmi kamattal kell növelni, amelynek mértéke megegyezik az Európai Központi Bank által a fizetés esedékessége hónapjának első napján hatályos fő refinanszírozási műveleteire alkalmazott, három és fél százalékponttal növelt kamatlábbal.

– *A nem vagyoni kárról*

204 A nem vagyoni kárt illetően meg kell állapítani, hogy a 125 000 euró összegű nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelem először is az EUIPO különböző magatartásain alapul, nevezetesen a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat elfogadásán, másodszor a 2023. július 17-én felfedezett adatvédelmi incidensen, harmadszor pedig azon a hatáson, amelyet a felperes ügyvezető igazgatóként betöltött hivatali idejének meg nem hosszabbítása szakmai jóhírnevére gyakorolt.

205 E tekintetben először is, amennyiben a kártérítési kérelem a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozaton, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozaton alapul, azt el kell utasítani, mivel az említett határozatokat nem a Tanács, hanem az EUIPO fogadta el.

206 Másodszor, mivel az adatvédelmi incidens a Tanács határozati jelleget nélkülöző magatartásának következménye, meg kell állapítani, hogy – bár a felperes a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozattal szemben a Tanácshoz intézett 2023. augusztus 30-i panaszában kifejezetten kérte az ezen incidenshez kapcsolódó nem vagyoni kárának megtérítését, amely nem áll közvetlen kapcsolatban az e határozattal szemben előterjesztett megsemmisítés iránti kérelemmel – e kérelem 2024. február 27-i elutasítását követően nem nyújtott be panaszt ezen elutasító határozattal szemben a személyzeti szabályzat 90. cikke (2) bekezdésének megfelelően (lásd ebben az értelemben: 2021. március 24-i BK kontra EASO ítélet, T-277/19, nem tették közzé, EU:T:2021:161, 125. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

207 Így, mivel a felperes nem tett eleget a pert megelőző eljárás fenti 179. pontban említett két szakaszának, e kártérítési kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

208 Ezenkívül, amennyiben a kártérítési kérelem a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozat jogellenességén alapul, meg kell állapítani, hogy a felperes nem hoz fel egyetlen konkrét érvet sem annak bizonyítására, hogy nem vagyoni kára nem orvosolható teljes egészében e határozat megsemmisítésével.

209 E körülmények összességére tekintettel a T-224/24. sz. ügyben a nem vagyoni kár megtérítése iránt előterjesztett valamennyi kérelmet el kell utasítani.

210 A fentiekre tekintettel meg kell semmisíteni a kinevezésre jogosult hatóság hatáskör-átruházásának felfüggesztéséről szóló MB-23–04. sz. határozatot, amennyiben az átmenetileg felfüggeszti a kinevezésre jogosult hatóság hatásköreinek gyakorlására a felperesnek adott felhatalmazást, valamint a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozatot. Ezenkívül kötelezni kell a Tanácsot, hogy fizessen meg a felperesnek 25 000 euró összeget, amelyet a jelen ítélet kihirdetésétől a teljes esedékes összeg kifizetésének időpontjáig késedelmi kamattal kell növelni, amelynek mértéke megegyezik az EKB által a fizetés esedékessége hónapjának első napján hatályos fő refinanszírozási műveleteire alkalmazott, három és fél százalékponttal növelt kamatlábbal. A Törvényszék a kereseteket az ezt meghaladó részükben elutasítja.

A költségekről

211 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Az eljárási szabályzat 134. cikkének (2) bekezdése szerint továbbá több pervesztes fél esetén a Törvényszék határoz a költségek megosztásáról. Ezenkívül a Törvényszék 135. cikke (2) bekezdésének értelmében a Törvényszék a pernyertes felet is kötelezheti a költségek részbeni vagy teljes viselésére, ha az a pernyertes magatartása alapján – beleértve a kereset benyújtását megelőzően tanúsított magatartását is – indokoltnak tűnik, különösen akkor, ha a Törvényszék megítélése szerint ez a fél szükségtelenül vagy rosszhiszeműen okozott költségeket a másik félnek. Az ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszék a pernyertes felet is kötelezheti a költségek részbeni vagy teljes viselésére, ha valamely uniós intézmény vagy szerv magatartásával elősegítette a jogvita keletkezését (lásd: 2015. július 8-i European Dynamics Luxembourg és társai kontra Bizottság ítélet, T-536/11, EU:T:2015:476, 391. pont, nem tették közzé, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

212 A jelen ügyben a felperes kétségkívül részlegesen pervesztes lett, mivel mind a T-435/23. sz. ügyben a hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat elutasításáról szóló MB-22–19. sz. határozattal, a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozattal, valamint a hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozattal szemben benyújtott megsemmisítés iránti kérelmet, mind pedig az ugyanezen ügyben benyújtott kártérítési kérelmeket, továbbá a T-224/24. sz. ügyben benyújtott, nem vagyoni kár megtérítése iránti kérelmet el kell utasítani, így az EUIPO és a Tanács e tekintetben pernyertesnek tekinthető.

213 Mindazonáltal a Törvényszék kötelezheti azon intézményt a költségek viselésére, amelynek határozatát nem semmisítették meg, ha az ez utóbbinak betudható hiba miatt indított keresetet a felperes (lásd: 2016. április 22-i Olaszország és Eurallumina kontra Bizottság ítélet, T-60/06 RENV II és T-62/06 RENV II, EU:T:2016:233, 245. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

214 Márpedig a felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat, valamint a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20. és MB-22–21. sz. határozat tévesen azt a benyomást kelti, hogy az igazgatótanács végleges határozatot hozott arról, hogy nem hosszabbítja meg a felperes hivatali idejét (lásd a fenti 83. és 84. pontot). A felperes hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat mellőzéséről szóló MB-22–19. sz. határozat címe ugyanis „Határozat a [felperes] hivatali idejének meghosszabbítására irányuló javaslat Európai Unió Tanácsához történő előterjesztésének mellőzéséről”, míg a kiválasztási eljárásra vonatkozó MB-22–20 és MB-22–21. sz. határozatokkal az igazgatótanács megindította a felperes utódjának kiválasztására irányuló eljárást. E téves benyomás arra ösztönözhette a felperest, hogy keresetet nyújtson be az említett határozatokkal szemben.

215 Hasonlóképpen, ami a hivatali idő meghosszabbítását mellőző határozatot illeti, a felperes jogszerűen kérhette az említett határozat megsemmisítését mind a T-435/23. sz. ügyben, mind pedig a T-224/24. sz. ügyben benyújtott kereset keretében.

216 E körülményekre tekintettel a Törvényszék álláspontja az, hogy a jelen ügy körülményeinek helyes értékelése következtében az EUIPO-t a saját, valamint a T-435/23. sz. ügyben a felperes költségeinek viselésére, a Tanácsot a T-435/23. és a T-224/24. sz. ügyben felmerült saját költségeinek, valamint a T-224/24. sz. ügyben a felperes költségeinek viselésére kötelezi.

217 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése értelmében továbbá a T-435/23. sz. ügyben az eljárásba beavatkozó Lett Köztársaság, Lengyel Köztársaság, Portugál Köztársaság és Szlovák Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (köztes létszámú tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a T-435/23. és T-224/24. sz. ügyeket ítélethozatal céljából egyesíti.

2) A Törvényszék az Európai Unió Szellemi Tulajdoni Hivatalának (EUIPO) igazgatótanácsa által 2023. március 6-án hozott MB-23–04. sz. határozatot megsemmisíti annyiban, amennyiben az átmenetileg felfüggeszti a kinevezésre jogosult hatóság és a munkaszerződés megkötésére jogosult hatóság hatáskörei gyakorlására YL számára adott felhatalmazást.

3) A Törvényszék az Európai Unió Tanácsának YL mint az EUIPO ügyvezető igazgatója hivatali idejének meghosszabbítását mellőző határozatát, amelyet a Tanács elnöke által az EUIPO igazgatótanácsának elnökéhez intézett 2023. május 30-i levél tartalmaz, megsemmisíti.

4) A Törvényszék kötelezi a Tanácsot, hogy fizessen meg YL-nek 25 000 euró összeget, amelyet a jelen ítélet kihirdetésétől a teljes esedékes összeg kifizetésének időpontjáig késedelmi kamattal kell növelni, amelynek mértéke megegyezik az Európai Központi Bank (EKB) által a fizetés esedékessége hónapjának első napján hatályos fő refinanszírozási műveleteire alkalmazott, három és fél százalékponttal növelt kamatlábbal.

5) A Törvényszék a kereseteket az ezt meghaladó részükben elutasítja.

6) A Törvényszék az EUIPO-t kötelezi saját költségei, valamint YL T-435/23. sz. ügyben felmerült költségeinek viselésére.

7) A Törvényszék a Tanácsot kötelezi a T-435/23. és a T-224/24. sz. ügyben felmerült saját költségei, valamint YL T-224/24. sz. ügyben felmerült költségeinek viselésére.

8) A Lett Köztársaság, a Lengyel Köztársaság, a Portugál Köztársaság és a Szlovák Köztársaság maga viseli saját költségeit.

da Silva Passos	Svenningsen	Porchia
Kanninen	Madise	Półtorak
Nihoul	Verschuur	Cassagnabère

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. szeptember 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások

[i] A jelen szöveg 55., 56., 58. és 60. pontjában az első elektronikus közzétételt követően nyelvi módosítás történt.